XVI. évfolyam 46. szám **Ára: 1 forint** *1960. november 17.*

Szegő Gizi rajza

— Kaphatnánk egy lakást? Kísérleti házasok vagyunk...

Előrevásárlás

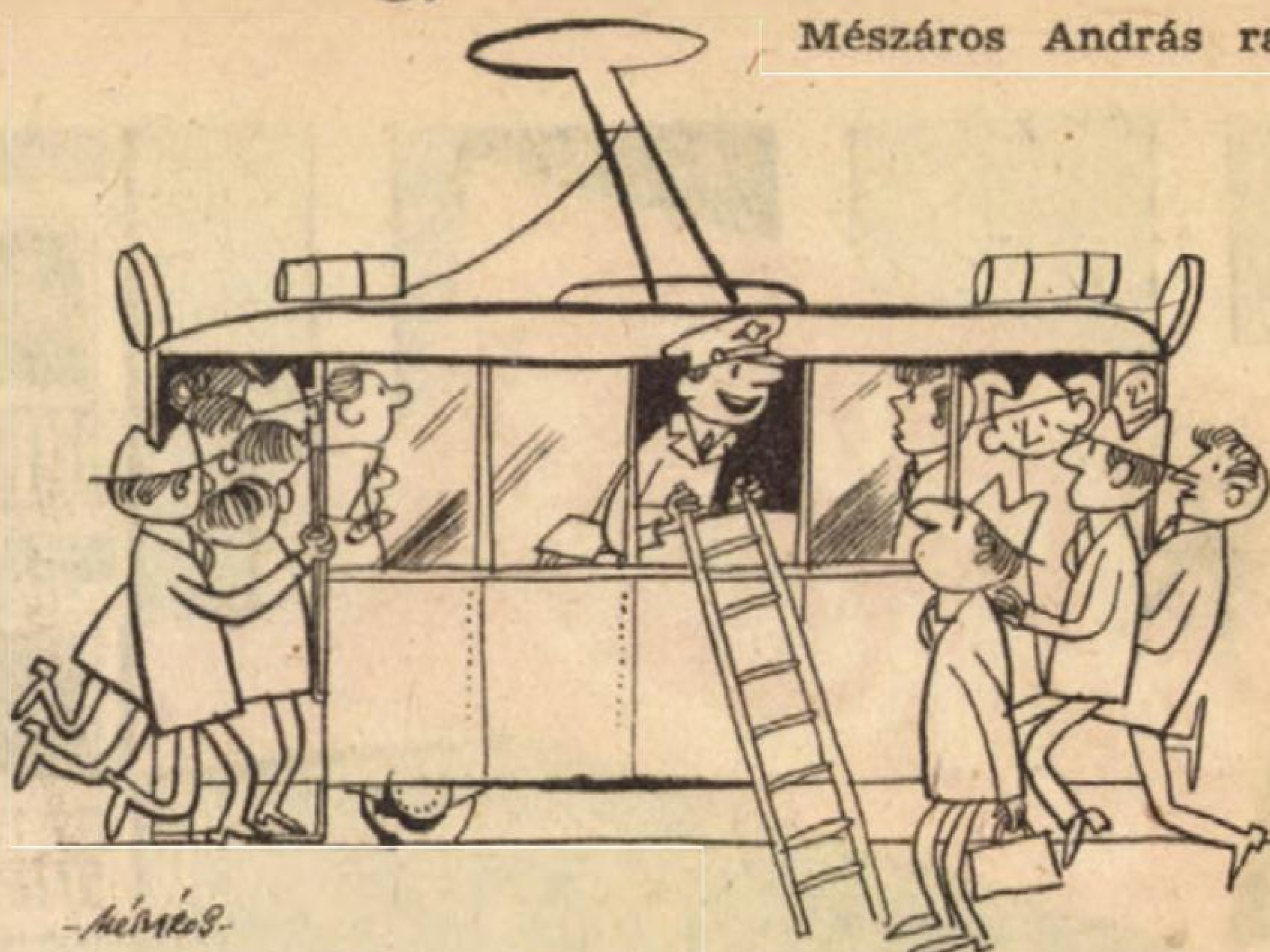
Toncz Tibor rajza

– Mondja, kérem, mennyit nőhet egy gyerek karácsonyig?

Így talán menne

Mészáros András rajza

– Tessék, kérem, itt lehet a kocsi belsejébe fáradni!

Bánat

(Játszódik egy eszpresszóban. Kelemen összetörve ül magában, előtte féldeci, erősen cigarettázik. Barátja, Kovács, betép, észreveszi és vidáman hozzásiet.)

Kovács: Barátom, öregfiú! Te élsz!? Már azt hittem, hogy elütött a szemetes kuka!

Kelemen (öröm és bosszúság nélkül): Szervusz.

Kovács: Vársz valakit? Leülhetek egy percre?

Kelemen (mint fenn): Persze hogy leülhetsz.

Kovács (előre kiabál): Egy duplát, Bözsike! Kit vársz? Remélem, nem ... őt?

Kelemen: De őt.

Kovács: Rémes vagy, öregem. Mondd meg, hogy miért kell egy reménytelen üggyel gyötörni idestova két éve magad?

Kelemen: Egészen másról van szó.

Kovács: Dehogy van másról szó! Két éve nem megy hozzád feleségül, és még huszonöt évig fog nemet mondani.

Kelemen (tanyarul): Örülök, hogy ilyen jól látod. Tegnapelőtt igent mondott.

Kovács (óriási meglepetéssel): A Gizi?

Kelemen: A Gizi.

Kovács (alig jut szóhoz): Hát ez ... hát ez óriási! Öregem! A feleséged lesz.

Kelemen (örömtelenül): Jövő héten esküszünk. A beutalást már megkértem Galyatetőre.

Kovács: És ezt csak így mondod!? Bözsike, két konyakot! ... Ne haragudj rám ... de hogy megjátszottad magad, te csirkefogó! Képzelem, hogy milyen boldog vagy!

Kelemen (fásultan): Láthatod.

Kovács (megdöbben): Nem vagy boldog?

Kelemen: Miért legyek boldog?

Kovács: Hát ... nem szeret?

Kelemen: De.

Kovács: És te?

Kelemen: Szeretem.

Kovács: Hát akkor! Két éve vársz erre a pillanatra! Ezért epekedtél, ezért kószáltad át az éjszakákat, ezért sírtad tele a párnáidat ...

Kelemen: Hogy sírtam volna? *(keserűen felkacag)* Meglehet. De az líra volt, nem bánat.

Kovács: És mi a bánat, te víziló! Hogy most szeret?

Kelemen (tompán): Ez a bánat. Nem mondanád meg, hogy hol fogunk lakni?

Kovács: Tudtommal van lakásod.

Kelemen: Társbérlet. Oda vigyem bele, közös konyhával és mellékhelyiségekkel?

Kovács: Oda, igen! Két évi epekedés és ...

Kelemen (közbevág): Tudom. És könnyek után húzzam össze magam az anyósommal?

Kovács: Miért költözik hozzátok a mama?

Kelemen: Nem mondanád meg, hogy ki főzzön? Vagy a Gizi hagyja ott az állását?

Kovács: Ne hagyja.

Kelemen: Azt elhiszem. Minden második héten éjszaka járjon haza?

Kovács: Akkor hagyja ott.

Kelemen: Azt elhiszem. Egy fizetésből rendezkedjünk be? Mikor az én jövedelmem is csökkenni fog!

Kovács: Csökkenni?

Kelemen: Miért csodálkozol? Csak nem képzeled, hogy tovább csinálom a vidéki kiszállásokat? A Gizit meg hagyjam napokig magára?

Kovács: Nem egyedül lesz, hanem a mamával.

Kelemen: Grandiózus! Hogy rábeszélje egy gyerekre?

Kovács: Gyerekre?

Kelemen: Jól tudom, hogy nagymama akar lenni! Egy ilyen társbérletben!

Kovács: Hiszen ez egy későbbi dolog ...

Kelemen: Azt elhiszem. Azzal a tudattal házasodjam, hogy nem lehet gyerekünk!

Kovács (már nehezen fékezi magát): De akkor legyen! Vagy ne legyen! Majd a feleséged eldönti!

Kelemen: Azt elhiszem. Talán majd nélkülem dönti el? Talán még azt is ő dönti el, hogy ki lesz a gyerek apja.

Kovács: Az isten áldjon meg! De jó, hogy itt jön Gizi! Kezét csókolom, Gizi! Gratulálok!

Gizi: Ne gratuláljon, Jenő. Talán így könnyebb lesz ...

Kelemen (rosszat sejtve): Gizikém ...

Gizi: Itt van a gyűrűje, Albert. Nem megyek férjhez, Albert. Bakelit üzemet nyitok. Megélek a magam erejéből ...

Kelemen (nyögdécsel): Gizikém ...

Gizi: Megélek a magam erejéből. Isten vele, Albert! Isten velük! *(elmegy)*

Kelemen (nyögdécsel)

Kovács: Ez gyorsan ment. Na, öregfiú, fel a fejjel! Vége a gondjaidnak! Szabad lettél újra, mint a madár! Remélem, most aztán a sarokba dobod a bánatodat!

Kelemen (tompán): Azt elhiszem. Elhagyott, de én dobjam a sarokba bánatomat és ugráljak, énekeljek ...

Kovács: Ide figyelj, Kelemen! Nincs lakás-gondod, nincs ...

Kelemen (közbevág): Azt elhiszem! Talán az is gond? Az ember bead egy kérvényt a lakáshivatalba és remél. De én, én hová adjak be kérvényt a Giziért? És miben reménykedhetek? Ó! *(nyög)* Lehet-e ember, ki nálam boldogtalanabb! ...

Somogyi Pál

Fő az óvatosság!

Gerő Sándor rajza

– Itthon van a javasasszony?
– Csak öt óra után jön haza. Orvoshoz ment ...

Az elnökválasztás után

– Téged bottal vernek, engem kacagással,
Gyere, Bodri kutyám, megleszünk egymással . . .

– Na mit szól, Kennedy megbukott!
– Hála istennek!
– Pardon, nem Kennedy bukott meg, hanem Nixon!
– Hála istennek!!!

Pesti tudósítónktól

Bizonyára nem egyedülálló az a megfigyelésem, hogy az emberek haragszanak egymásra. Figyeljük csak meg embertársainkat utcán, villamoson, autóbuszon, üzletben, piacon – csupa ingerültség, veszekedés. Bőségesen található a drámának az az eleme is, amely oly ritka manapság a színpadon: a konfliktus. Az emberek dühödten tolakodnak, a bélyeg-

zik meg a tolakodókat, egymás lábára lépnek és kikérik maguknak, megkapó változatossággal alázzák meg egymást emberi méltóságukban, vaskos gorombaságok, szitkok röpködnek a levegőben.

Arra a megállapításra jutottam, hogy magyarellenes hangulat van nálunk.

*

Nyelvünk fejlődik, egyre finomabbá, árnyaltabbá válik, s aki nem tanul, az lemarad.

A minap egy édességboltban szőlőcukrot vásároltam nagyobb mennyiségben. Megkértem az elárusítónőt, hogy adja ide az egészet az eredeti dobozban, legalább nem kell külön ki-becsomagolni.

– Azt nem lehet – mondta – ez terhelt karton.

Megdöbbenve néztem a dobozra. Karton volt, az igaz, de terheltséget nem tudtam megállapítani rajta. Miről lehet szó? Elszántam magamat, és megkérdeztem?

– Az micsoda?

– Göngyöleg! – hangzott a válasz.

Most már tudom. Hiába, úgy tanul a gyerek, ha kérdez.

*

Megjegyzés az Operában a Lohengrin előadása alatt:

– Gonosz nő ez az Ortrud, de nagyon szép hangja van.

*

Egy jelentős történelmi felfedezésről szeretnék végül beszámolni. Hosszas kutatások eredményeként sikerült megtudnom, hogy miért száműzte a feleségét II. Berengár. Abban az

időben jött ki ugyanis a rendelet, hogy házaspárok nem dolgozhatnak ugyanazon a munkahelyen.

f. l.

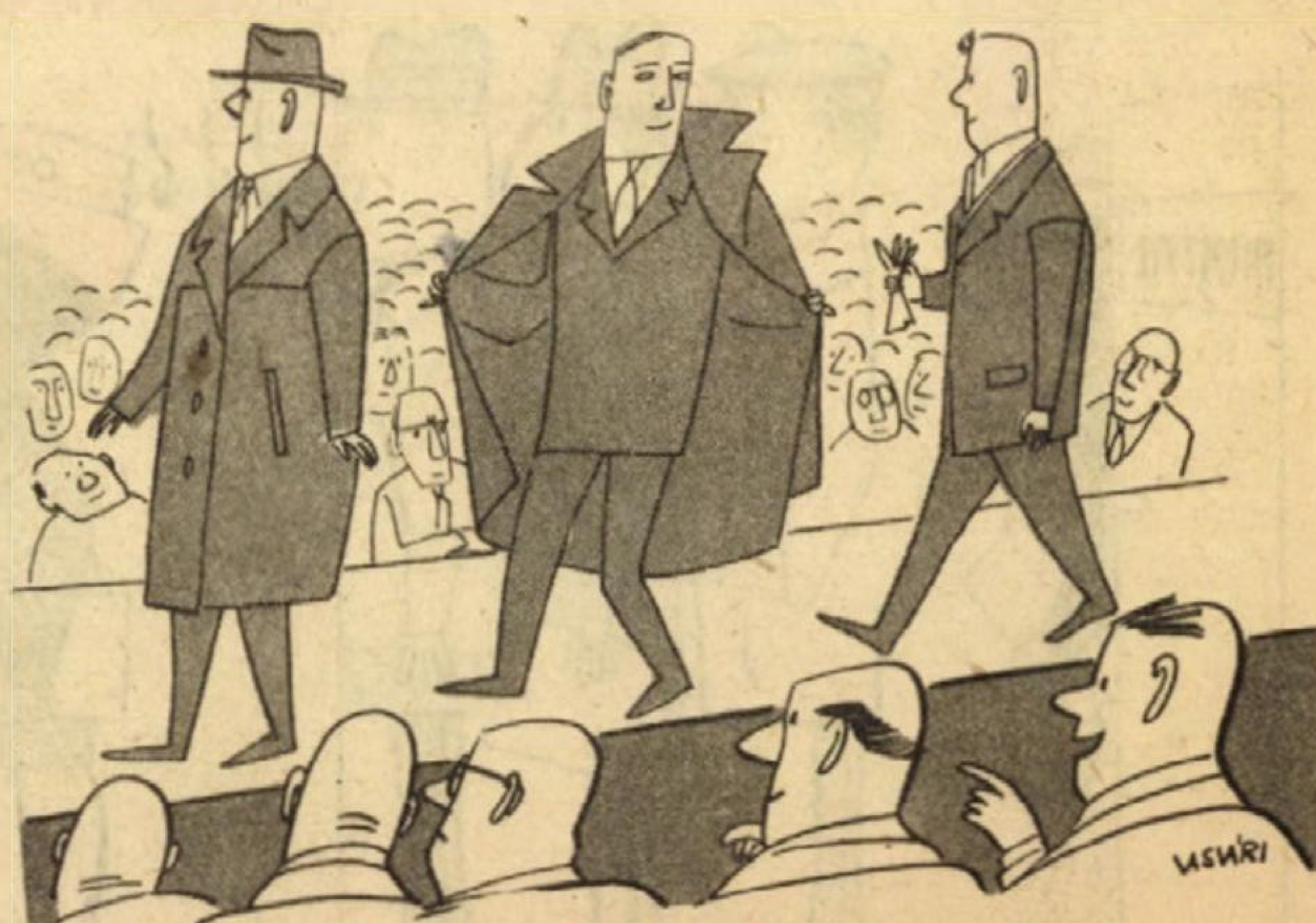
A hunyó

Várnai György rajza

Férfi divatbemutató

Vasvári Anna rajza

– Hát nem édes?

Tévedés

Balázs-Piri Balázs rajza

Újra itt a nadrágidény

Vasvári Anna rajza

– Miért viselsz nadrághoz magassarkú cipőt?
– Így nőiesebb!

LEVÉL a sztárszellemről

Kedves Művész Úr!

Nem vagyok hivatva arra, hogy a nemzet háláját tolmácsoljam Önnek kiváló művészetéért s így mint csak egyszerű színházi néző juttatom kifejezésre elragadtatásomat. Ön ma már utolérhetetlen művésze a klasszikus drámának és a modern vígjátéknak egyaránt, s Ön tudja legjobban, milyen fergeteges tapssal jutalmazza egy-egy alakítását a nagyérdemű közönség. Nem győzöm hangsúlyozni, hogy kiváló művészi képességeinek csillogtatásával Ön bőségesen viszonozza ezt!

De képzelheti, mennyire rajonganának Önért hívei, ha a színházlátogatók széles táborának fogalma lenne arról, hogy Ön már az előadást megelőzően is mindent elkövet a darab sikere érdekében. Sőt, mindent megtesz azért is, hogy nemcsak személy szerint Önnek, hanem az egész színészi kollektívának — ideértve a színház technikai személyzetét is — jusson a megérdemelt sikerből.

Súlyos mulasztásnak tartom, hogy az Ön kollektív világszemléletéről és emberi magatartásáról a nagyérdemű közönség csak a különféle színházi pletykákból értesül. Mennyire fontos lenne pedig közhírré tenni, hogy Ön például az egyik darab sikerét féltve, eltávolíttatta partnerét, mert ön szerint, a szóban forgó szerephez, kollégájának túl kerek volt a feje. Ön addig fenyegette a színházat, hogy visszaadja a szerepét, amíg nem találtak egy Önnek megfelelő kockafejű művészt és így minden akadály elhárult a bemutató megtartása előtt.

Egy másik darab sikere érdekében követelte Ön, hogy csapják el az egyik kellékest, mert a próbák alatt túlságosan kopog a csizmája a világot jelentő deszkákon, ami Önt mód felett idegesíti. Nem kevesebb energiával lépett Ön fel, hogy haladéktalanul dobják ki állásából az ügyelőt, mert figyelmeztette a jelenésére, holott Ön anélkül is tudja a kötelességét. A színház dolgozói nagyra értékelik, hogy eddig még nem emelt Ön szót a maszkmester ellen és még sohasem ült forró kályhára, nehogy kárt okozzon saját magának, s ezzel veszélyeztesse a színház zavartalan munkáját.

Megható, hogy mennyire szívén viseli Ön, kedves Művész Úr, a színháznak, a kollektívának és a darabnak a sorsát. Amint mondják, gyakran még toporzékol is dühében, összeszabdalja a díszleteket, és úgy viselkedik, akár egy régi, színházi világból

ittfelejtett sztár, akinek kívánsága parancs a színházban, még az igazgató számára is. Úgy gondolom, most óhajtja Ön megvalósítani a lelke mélyén rejtőző demokratikus elgondolásokat, amelyeket már nemegyszer kifejezésre juttatott.

Szerény véleményem szerint, most már csak arra lenne szükség, hogy megváltoztassák a Munka Törvénykönyv egyes paragrafusait és kimondják, hogy a szocialista együttélés szabályai nem vonatkoznak az olyan kiváló vezető művészre, mint amilyen Ön.

Akkor talán majd élhet Ön a pallosjoggal is, vagy akár a jus primae noctis-szal, amelyet valamikor a feudális kényurak olyan nagy előszeretettel alkalmaztak . . .

Földes György

Julika soronkívül

Pusztai Pál rajza

Bugacon voltam sajtófogadáson

Engedje meg a kedves olvasó, hogy állva mondjam el ezt a történetet, mert...:

Ülünk az újonnan telepített bugaci fenyveserdő egyik fodros tarajú homokbuckáján és hallgatjuk egy jóhangú erdőmester fásítási sajtótájékoztatóját.

— Itten pedig, kedves hallgatóim, amerre csak a szem ellát, homok volt, homok és homok. A homokon gyér legelő, a legelőn gulya van és gulyás, a gulyás fején árvalányhajas pörgekalap, kezében karikás ostor és fokos, nyomában pedig a puli, meg a nyereg alatt puhított betyárromantika. Néhány évtizeddel ezelőtt azonban megjelentek ezen a futóhomokon az erdőmesterek és úgy belevágták fejszéjüket egy hosszúlejáratú fásítási tervbe, hogy ma már csak úgy zeng tőle ez a sokezer holdas fenyveserdő. De vannak még nehézségeink is — dörögte bele mesterünk a rónába. — Itt van példának okáért az üregi nyúl. Ennek a négy lábon járó szőrgomolyagnak legkedvencebb téli csemegéje a frissen ültetett fenyőcsemete.

Mikor idáig ért mondókájában, az eddig figyelmesen hallgató tollforgatók egy emberként ugrottak fel a homok-ülőkékről és fegyvert követeltek. A követelés visszhangja még józserivel vissza sem verődött a közeli erdészlak faláról, mikor egy kétlóerős homokfutó szebbnél-szebb kétlövetű puskákkal megrakottan, odagördült a lábunk elé. A puskákból aztán minden épkézláb tollász kézbekapott egyet, csőre töltötte, vagy töltette, aztán ki-ki a párjával, illetve erdész kísérőjével belevetette magát a rengetegbe. Az én kísérőm, egy zömök, térdig csizmás, sörtebajszú legényke, már az indulásnál azzal kecsegtetett, hogy amerre ő elvezet engem, még csukott szemmel is lehet nyulat lőni. Igaza lett! Alig mentünk ötven lépésnyire a csalitos ösvényen, mikor látom ám, hogy az egyik borókafa árnyékában éppen az ebéd utáni feketefenyőjét fogyasztja egy ráérős üregi. Megállni, megcélozni, majd ráduplázni pillanat műve volt. Duplám azonban nem smakkolhatott neki, mert úgy elvágtázott a boróka-presszóból, mint a vöcsök. Kísérőm odarohant a tett színhelyére és a nap állásáról rögvest kisütötte, hogy a tapsi telitalálatot kapott ugyan, de ezek az üregiek olyan szívósak, mint a bivaly. Csak semmi csüggedés — duruzsolta biztatóan. — Megkeressük a szökevényt. Aztán elindultunk az általa véresnek vélt nyomon. Közel hatszáz métert poroszkálhattunk már, mikor az én elöljáróm egy csipkebokor aljából kiemelte a szökevényt és ünnepélyesen átnyújtotta nekem. Hogy ez a fültövön sörétezett üregi miként futotta le ezt a hatszáz métert, annak csak az én térdig csizmás, jószimatú kísérőm a megmondhatója.

Öreg este volt már, mikor megérkeztünk az erdei gyülekezőhelyre. Itt tudtam meg aztán amúgy isten-igazában, hogy az én jószívű kísérőm bakot lövetett velem. Azt is megtudtam, hogy miért. Azokat a kocavadászokat ugyanis, akik zsákmánnyal érkeztek a gyülekezőhelyre, nyomban ott, az erdei tisztáson, eredeti holdfény-kísérettel vadássză avatták. Történt pedig a következőképpen: az új vadásznak hasmánt le kellett feküdnie a földre helyezett áldozata mellé, majd jobbról is meg balról is felsorakozott mellé két jágerkalapos botos ispán, aztán... Bocsásson meg a kedves olvasó, hogy megint elharaptam a mondat végét, de a vadászeskü egyik parancsolata egyenesen kimondja, hogy: „Az avatás befejező aktusát taktikai okokból szigorúan el kell hallgatni, mert ha azt egyszer valaki akár gyávaságból, akár önteltségből elkotyogja, a vadász-utánpótlás menthetetlenül csődbejut". Annyit azonban lehorgasztott fővel elárulok a jövő vadászainak, hogy az avatást követő három napon — mint mondani szokás — csak állva tudtam ülni.

Bernáth Ede

Viszontlátás Franciaországban

Erdei Sándor rajza

— Hogy megnőttél, Pierre, mióta utoljára a falhoz csaptalak!

Megeshet vele

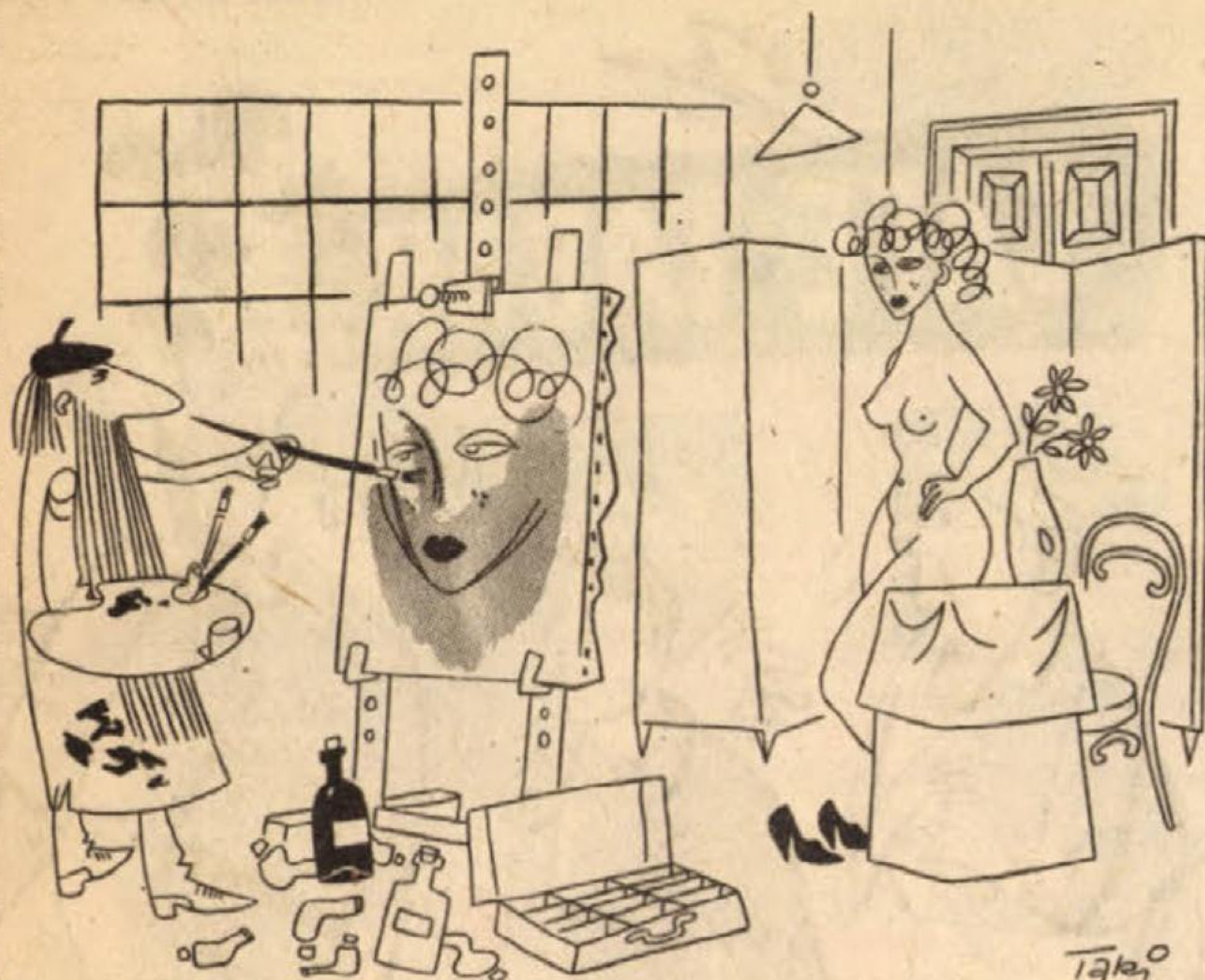
Gerő Sándor rajza

Kaszavubu New Yorkban

Műteremben

Takács Zoltán rajza

Információ

Schwott Lajos rajza

– Micike, miért tette ezt ki?
– Mert nem bírom kivárni, amíg az emberek erre maguktól is rájönnek!

Margit néni, a vészmadár

Távoli rokonom Margit néni, egész közel lakik hozzánk: a szomszédos házban. Valahányszor valami szerencsétlenség történik az utcában, esetleg a világon, Margit néni megjelenik nálunk. Tehát elég sűrűn van hozzá szerencsénk.

Ugyanis Margit néni a mi kis vészmadarunk. Rokonszenves, kedves, mulatságos vészmadár. De mégis vészmadár. Kisebb, jelentéktelenebb katasztrófákat telefon útján jelent be, nem sajnálja a hat-

van fillért. Ha a családban valaki kitöri a lábát, vagy megnősül, vagy megbukik számtanból, esetleg házasságon kívüli gyermekáldásnak néz elébe, Margit néni elsőnek jelenti. Nem lehet mondani, hogy örül a katasztrófának, hiszen, kedves, jólelkű nő. Inkább a részvét érzése és saját nagylelkűsége az, amely élvezetet okoz neki, állandó sopánkodása és jajveszékelése kellemes, nyugodt, harmonikus öregkort biztosít számára. A halálhíreket is ő közli velünk először, rendszerint reggel, amikor még alszunk. Néha az „anyaghiány" veszedelmes tévedésekbe sodorja. Egy reggel például, hét órakor, megszólalt a telefonunk, szívdobogva riadtam fel álmomból.

— Hallottátok? — szólalt meg Margit néni reszketeg hangja a kagylóban. — Meghalt szegény Kőrösi Csoma Sándor...

— Körülbelül száz éve! — mondtam dühösen.

— Igazán? Akkor rosszul hallottam a rádióban...

De hát az apró családi szerencsétlenségek csupán mazsolák az igazi világkatasztrófák nagy kuglófjában. Margit néni kozmikus szerencsétlenségekre specializálta magát. Persze azért kisebb földi járványok, árvizek, földrengések szintén fel tudják kelteni érdeklődését. Értesüléseit főleg az „Élet és Tudomány" című lapból folyóiratok tudományos cikkeiből és a napilapok híranyagából meríti. Minden forrás jó neki, semmi sem kerüli el figyelmét. Különösképpen érdeklik a meteorológiai jelenségek: ciklonok, passzátok és antipasszátok, mágneses viharok. A napfoltok tevékenységét állandó aggodalommal kíséri és egyetlen jelentősebb meteorhullás sem kerüli el figyelmét. Térdízületeinek ropogását, vagy egyszerű tyúkszemfájását egy pillanatig sem habozik összefüggésbe hozni azzal a szélviharral, amely 90 kilométeres sebességgel rohant végig a norvég partokon.

Ha eljön hozzánk, már a csengetéséről rá lehet ismerni. Halkan, de vésztjóslóan csenget. Majd rögtön ezzel nyit be:

— Szervusz, fiam, megint nyilall a derekamba, valami idő jön...

— Időjárás mindig van... — mondom Margit néninek, amíg leültetem egy kényelmes fotelbe.

— Az én időmben nem voltak ilyen idők... — mondja sóhajtva. — Most nincs sem ősz, sem nyár, sem tavasz, sem tél... Megbolondult a természet. Olvastátok az újságot?

— Mi van benne?

— A Bengáli öbölnél olyan tájfun pusztított, mint még soha. Kik laknak ott?

— Hinduk.

— Szegény hinduk, istenem, istenem... Négyezer áldozat van eddig... És tudjátok mi van Dél-Angliában?

— Mi van, az istenért?

— Másfél méter víz. London és Brighton között megszakadt az összeköttetés... A Pó deltája kiöntött... Szegény spanyolok...

— Olaszok.

— Szegény olaszok... Olyan árvíz van, hogy el kellett halasztani a községi választásokat... Képzelhetitek, mekkora víz lehet ott... Biztos járványok is lesznek, ez már így szokott lenni... Olvastátok az Élet és Tudományt?

— Nem.

— Nem? Hát akkor semmit sem tudtok! Megint új vírusok vannak.

Nem lehet ellenük védekezni semmiféle „micin"-nel. Emlékezzetek rá, hogy én mondtam: minden a vírusoktól jön. Az idegesség is. Meg a háború. A vírusok belemennek azoknak a fejébe, akik háborút akarnak, majd rájösztök, hogy az öreg Margit néninek igaza volt...

Hirtelen felsikolt, hogy megdermed bennünk a vér.

— Szent isten! — mondja, az órájára pillantva. — Mindjárt két óra, nyissátok ki a rádiót, meg akarom hallgatni a meteorológiát!

Ez Margit néni. De haragudni mégsem lehet rá. Nem tehet róla, nem tud másképp élni: valakit muszáj mindig sajnálnia. Egyszer alaposan elárulta magát. Késő este jött fel hozzánk és fáradtan ült le egy fotelbe. Tompán mondta maga elé:

— Jaj, istenem, szegények...

— Kik?! — csaptam le hirtelen. Szemérmesen elfordult.

— Még nem tudom... — mondta és a szeme megtelt könnyel.

Gádor Béla

BARDOT KARTÁRSNŐ

Kedves kartársak! Nekem már rég gyanús volt a Brigitte Bardot kartársnő... Én csak nem akartam szólni...

Csatlakozom az előttem felszólaló Lénárt György kartárshoz, aki részletesen megírta Bardot kartársnő viselt dolgait a „Film Színház Muzsika" november 4-i számában.

Kartársak! Én utálom a pletykálkodást, én nem akarok beleszólni mások magánéletébe, de ami igaz, az igaz. Nagyon helyeslem, hogy a cikkíró kartárs elmondotta Bardot kartársnőről, hogy *szerelmi kapcsolataiban az üzletet tartotta szem előtt*... Én nem tudom, mi igaz a dologból, engem Bardot kartársnő nem környékezett meg, én csak az előttem szóló kartársat idézem, de igaz lehet a dolog, mert Bardot kartársnőnek állandóan botrányai voltak... Kérdem tisztelettel, miért nincsenek botrányai Lipták kartársnőnek, vagy Kovács kartársnőnek?...

Ismételten kijelentem, nem szeretem a pletykálkodást, van énnekem más dolgom is, de annak örülök, hogy az előttem szóló kartárs kimondta Bardot kartársnőről, hogy *tehetségtelen: beszédtechnikája rossz, művészi kifejező képessége gyenge*...

De még, ha szép lenne! De nem szép! Nekem semmi közöm a dologhoz, kartársak, én nem értek a nőkhöz, van énnekem elég bajom, örülök, ha becsületesen ellátom a munkámat, de a cikkíró kartárs szerint *Bardot kartársnő csúnya: a csípője keskeny, lapockája kiáll, lábai vékonyak.* Nem én mondom, ő mondta. Tőlem lehet akármilyen, kartársak, én akkor se nézek rá...

Az sem véletlen, kartársak, hogy Bardot kartársnő ilyen életmódot folytat. Az előttem szóló kartárs elmondta, hogy Bardot kartársnő *apja gazdag gyáros volt, aki mindent megadott a lányának, amit csak lehetett. Nevelőnő sétáltatta a kislányt!*... Nevelőnő!... Na, mondhatom... Engem nem érdekel, kartársak, tőlem sétáltathatta volna a római pápa is, én csak a „Film Színház Muzsiká"-t idézem...

Kartársak! Nagyon, de nagyon örülök, hogy Bardot kartársnő ügye végre szóbakerült... Nekem is lenne egy-két hozzátennivalóm, amiről az előttem szóló kartárs nem tud... Például: Bardot kartársnőnek az egyik füle nagyobb, mint a másik... Meg kellett mondanom, bárhogy utálom a pletykát... És azt tudták, hogy gyerekkorában nem szeretett nyakat mosni?... És azt tudták, hogy már tizenhárom éves korában fiúkkal csókolózott?... Nem tudták, ugye?... Mesélhetnék egyet-mást Bardot kartársnőről... Eddig hallgattam, belátom, hogy hiba volt tőlem... És azt tudták a

kartársak, hogy Bardot kartársnőnek csontos a válla? Nem, ugye? Nahát, akkor most tudják... És azt tudják, hogy Bardot kartársnőnek botfüle van, hogy balra hátul két foga hiányzik, hogy amikor másodszor ment férjhez, már nem volt ártatlan, hogy kilencven darab kispárnája van, hogy pipázik, hogy szereti, ha mások kiszolgálják, hogy szeret meztelenül sakkozni éjnek idején?...

Na de nem akarok mindent kitálalni, nem akarom elnyújtani a hozzászólásomat, csak néhány fontos adattal szerettem volna kiegészíteni az előttem felszólaló Lénárt kartársat... Köszönöm kedves türelmüket... Végezetül még csak annyit: jó lenne, ha a sajtó is foglalkozna Bardot kartársnő ügyével.

Továbbá javaslom, hogy Bardot kartársnőnek ezentúl egyetlen egy filmjét se mutassuk be.

Köszönöm, csak ezt akartam mondani.

Mikes György

A mese folytatása

(Hangya a tücsökhöz: – Lám, mért muzsikáltál egész nyáron, míg én gyűjtöttem?!...)

Gyanús nékem, hogy a hangya
csak a bölcs tanácsot adja,
s ezzel vége... No de aztán?
Erről nem ír árva sort sem
kedves szaktársam, Lafontaine!
Helyébe én így folytatnám:

Szólt a hangya-hölgy: — Ön léha!
Nem gondolt a télre néha?
Mért muzsikált, míg más fáradt?
Mért nem gyűjtött spájzba-valót
akkor, mikor jól ment a bót?
Most meg kölcsönt kunyerálgat?

Tücsök úrfi hetyke bajszán
előbb pödör egyet — aztán
végignéz a hangya-hölgyön.
És csak ekkor veszi észre,
milyen formás nőszemélyke...
Ej — mért is kért tőle kölcsön?

— Szép hölgyem! — felel a tücsök —
a pénzemen én nem ülök:
ha megvan, már ki is adom!
A Balatont tíz-húsz helyen
nyáron körbeénekelem,
s jól fizetik mókás dalom!

Könnyen jött pénz menjen könnyen,
így helyes ez, drága hölgyem! —
De most közbevág a hangya:
— Ön művész... Ma sikert arat.
De mi lesz, ha pár év alatt
cserben hagyja majd a hangja?

Nem volna jó mindazt, ami
ma még megvan, beosztani,
hogy holnapra is maradjon?
Persze, hogy ezt meg nem érti
sohasem a préda férfi:
ehhez jobban ért egy asszony... —

Hatott az okos beszéd és
békés egymásmellett élés
szellemében keltek egybe;
s ha a tücsök dala nyomán
leesett a komoly dohány:
hazaadta rendben este...!

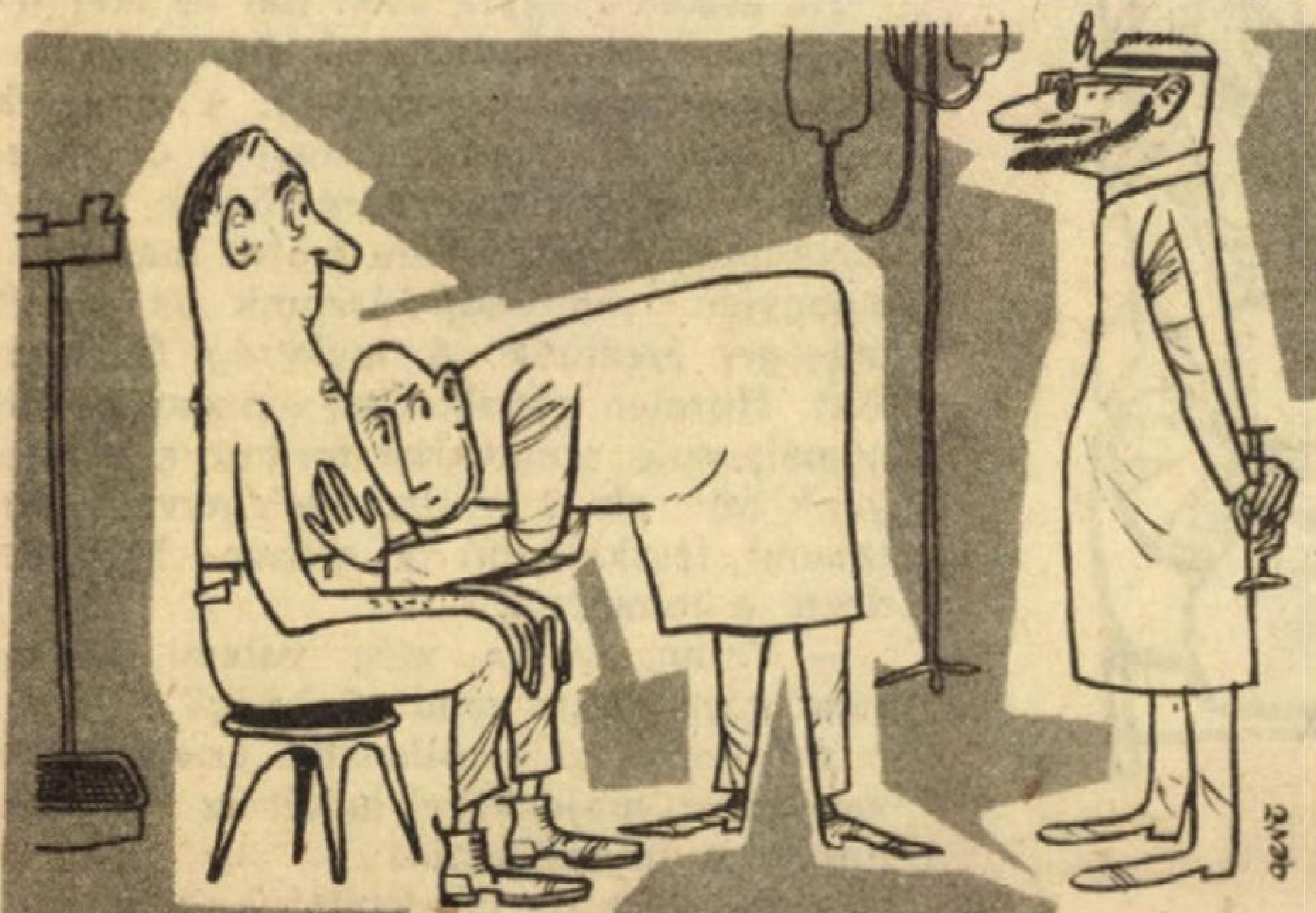
*

Mi tehát a végeredmény?
Nem elég sok pénzt keresvén
másnap kölcsönt kérni kosztra:
az a művész, ki magának
talál egy jó élettársat,
aki a pénzt jól beosztja!

Bedő István

Lenyelhető rádióadó diagnózishoz

Gerő Sándor rajza

– Hall valamit, kolléga úr?
– Nem tisztán, professzor úr! Egy idegen állomás állandóan belekorog.

Politechnika falun

Szegő Gizi rajza

– Édesapám, nézze, mit szerkesztettem!

Fritz, a kis telhetetlen

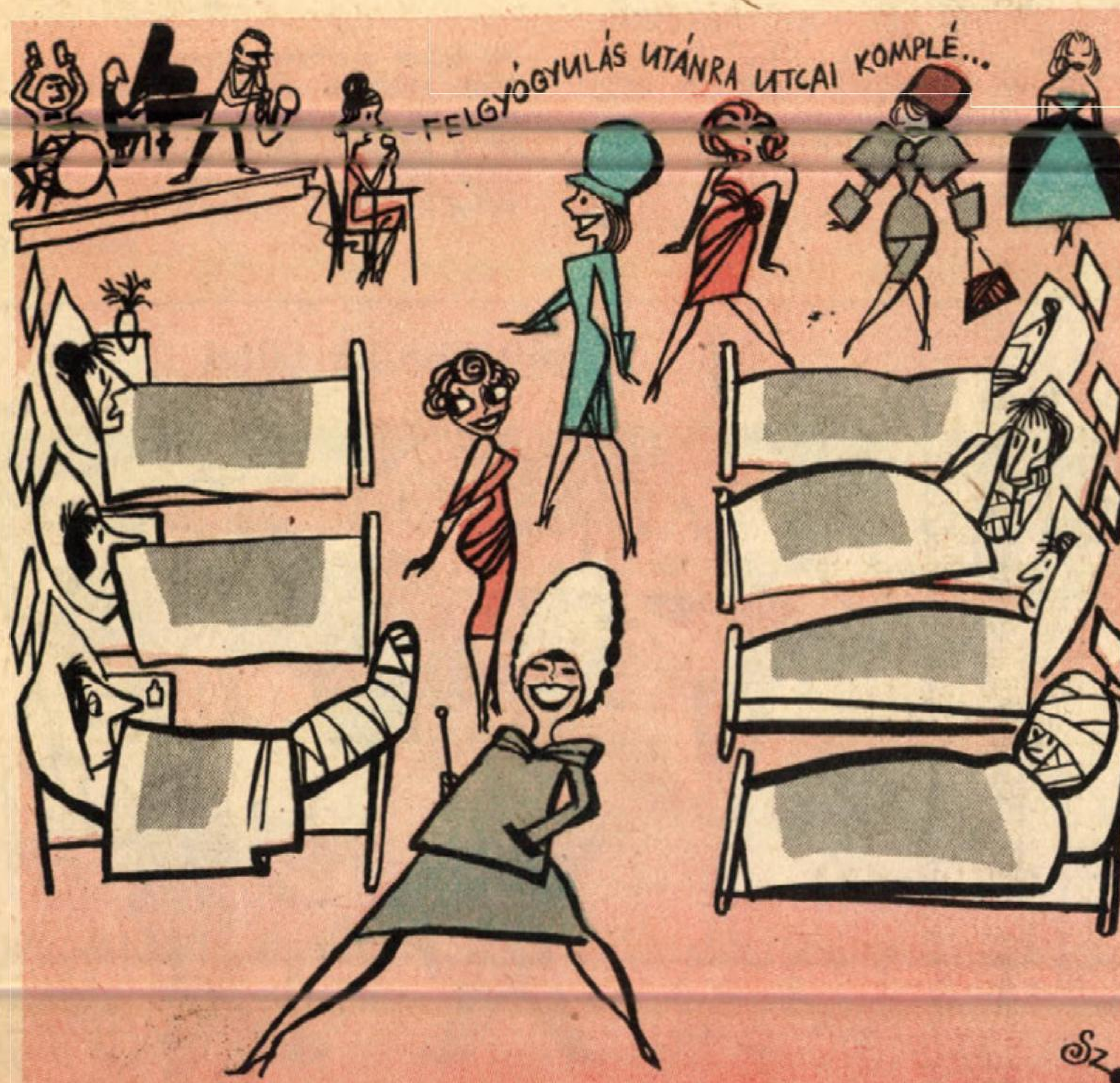
Erdei Sándor rajza

– Unom Franciaországot! Szeretnék már egyszer Londonba bevonulni!

Nagy divat a divatbemutató

Szűr-Szabó József rajza

Feliks Derecki:

Fogadáson

Kedves vendéget fogadtunk, igazgatónk múlt évi látogatását viszonozta az egyik külföldi üzem képviselője.

Eldicsekedtünk neki eredményeinkkel, feltártuk előtte üzemünk hiányosságait, kikértük és meghallgattuk tanácsait.

Vendégünk illendően és udvariasan dicsért, több ízben is kifejezést adott csodálatának. Amikor aztán már gazdag élményekkel telve az utazáshoz készülődött, elhatároztuk, hogy a hagyományok szellemében tiszteletére fogadást rendezünk.

A búcsúfogadáson – bármennyire is igyekeztünk a létszámot csökkenteni – húszan jelentek meg. Impozáns látvány volt, amikor az összetolt asztalnál valamennyien helyet foglaltunk. Az a fontos, hogy a mi drága vendégünk a legszebb élményekkel távozzon tőlünk – gondoltuk mindannyian, egyben csodálkoztunk, hogy vendégünk szerényen az asztal sarkába kuporodott, mintha csak azt akarta volna, hogy ne legyünk túlságosan az ő személyével elfoglalva. Ez tetszett nekünk.

Az asztalra mindenekelőtt különféle italok kerültek, amit a résztvevők villámló érdeklődése fogadott. A sültnél támadásba indultak a kések és villák.

– Nini, kacsasült malagában – csettintett Bereciak, az öreg tanácsos –, mikor is ettem én ilyesmit utoljára ...? – és megragadta a legnagyobb falatot.

Pár pohárka után megoldódtak a nyelvek, pompás volt az étvágy és a hangulat emelkedett.

– A hölgyek egészségére! – emelte a poharát az adminisztrációs osztály vezetője.

– Szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy nincs hölgy a társaságban – fejtette ki észrevételeit elég nehézkesen a tanácsos, aki éppen a harmadik adaggal volt elfoglalva.

– Annál jobb! – szólt valaki, mire hatalmas nevetés robbant ki.

Az asztalon egyre több ital és étel jelent meg, de mindez csak percekig tartott, az iram szédületes volt. A pincérek már minden asztalt otthagytak és megerősített csoportban sürgölődtek a mi asztalunk körül. Pár óra múlva már valamennyien mámorban úsztunk és áldott teltséget éreztünk. A mulatság folytatódott. Hirtelen azonban az igazgatónk elhomályosuló szemekkel fordult a vendégünk felé, aki a nyálát nyelegetve nyugtalanul fészkelődött a székén. Megkérdezte a tolmácsot:

– Vajon, volna még valami kívánsága a mi drága vendégünknek?

A tolmács pár pillanatig értekezett a vendéggel, majd közel hajolt az igazgatóhoz és a fülébe súgta:

– A mi drága vendégünk nagyon éhes és azt kérdezi, kaphatna-e egy darabka kenyeret.

Lengyelből fordította Ungvári Jenő

SZOVJET KARIKATÚRÁK

Hentes

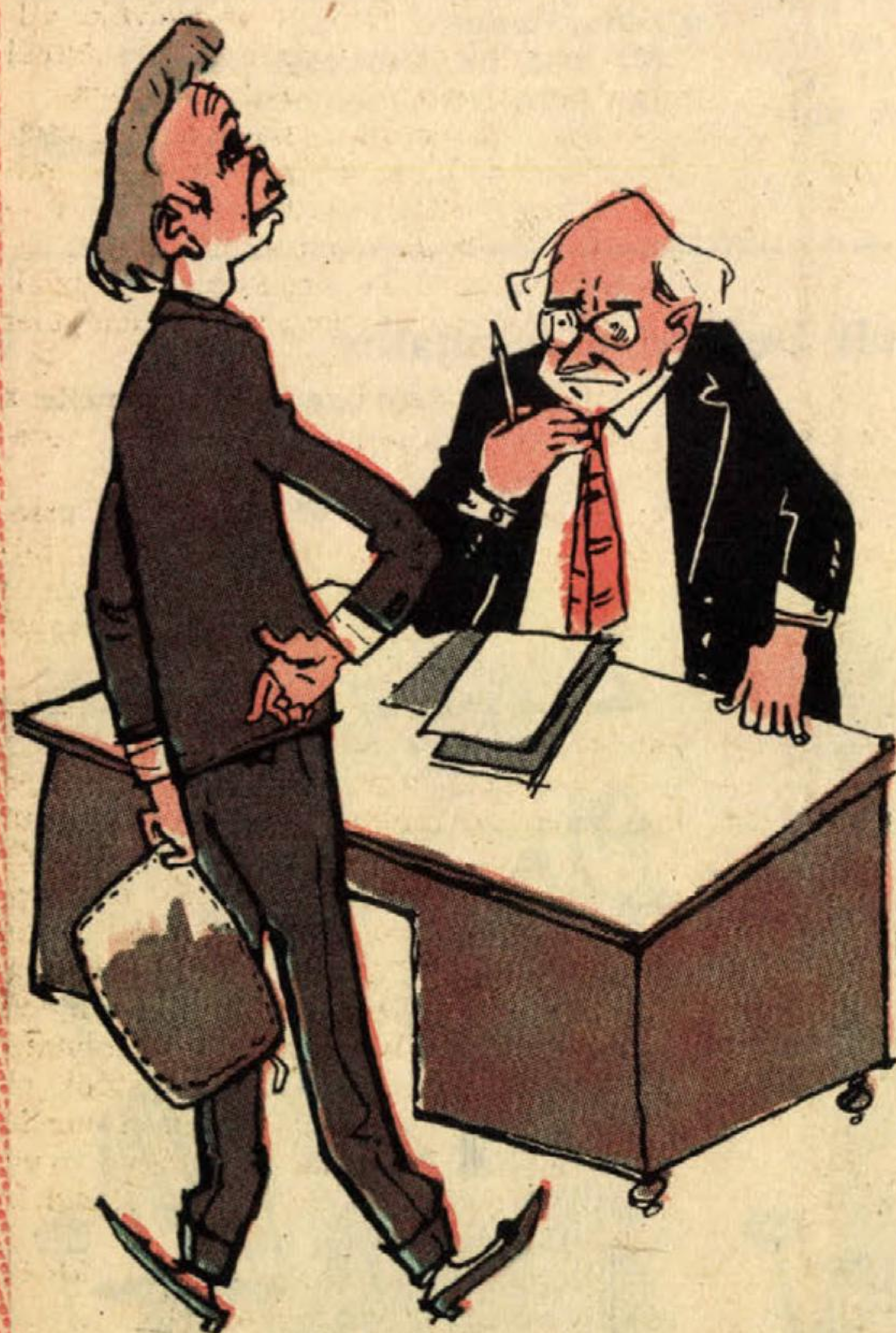
(M. Vaiszbord rajza)

– Ki kérte a panaszkönyvet?

Az is valami

(H. Hiibus rajza)

– Iskolázottsága?
– A nagybácsim akadémikus.

Szegény fiú ...

(Linogorszkij rajza)

– Masa, hidd el, nekem nagyon nehéz ...

Énekesnő

(M. Usaca rajza)

Az individualista

(T. Kuusmaa rajza,

Támad a Devecsai

Szobám ablaka az udvarra néz, s a kilátást a budai hegyeken kívül egy földbevájt garázs teteje képviseli, amely kedvenc játszótere a házbeli és környékbeli gyerekeknek. Fociznak, kézilabdáznak, célbadobnak, verekednek, főként pedig bevehetetlen erődítménnyé építik ki a garázs környékét ágyúkkal, géppuskákkal, rollertalpas tankokkal és más fegyverekkel, amelyek a helyszínen vagy a szomszéd udvaron található hulladékanyagokból előállíthatók.

Eszményi munkakörülmények! Az ablakomon dörömböl az élet, harci lárma élénkíti az agyműködést. A helyi csaták jellege változatos, a hősök kiléte is. A kis Miki néha Rákóczi hadnagya, néha Toldi Miklós, néha Maugli — filmje és könyve válogatja! Barátja és harcostársa, a Mikulás, engedelmesen követi a kis Miki képzelőerejét. Neki különben is mindegy, hogy melyik hős szerepét játssza, csak az a fontos, hogy fradista legyen.

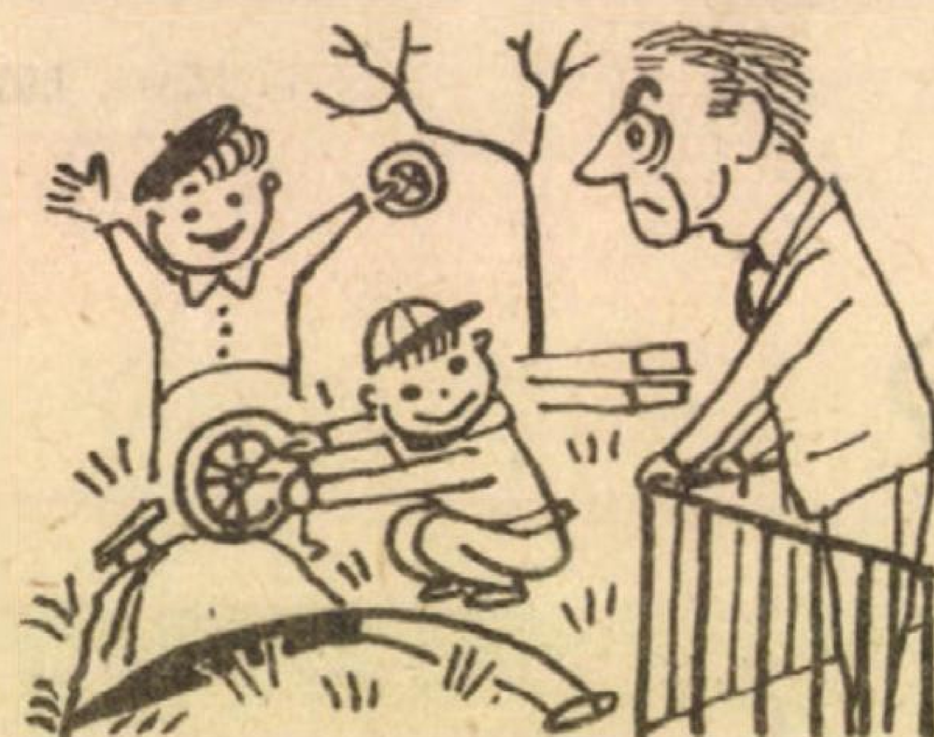
A napokban éppen az élet értelmét próbáltam papírra vetni, amikor hirtelen hatalmas robajra lettem figyelmes. Kénytelen voltam kimenni az erkélyre, mert ilyenkor nemcsak bosszús vagyok, hanem kíváncsi is. Mikulás és a kis Miki jókora rudakat és deszkákat cipeltek s potyogtattak el. Az ilyesminek különben a házat tatarozó építőmunkások szoktak örülni.

— Tessék nézni, Laci bácsi, atomdeszkák!

— Az minek? — kérdeztem tudásszomjtól hajtva.

— Az ágyúhoz! — mutattak rá a csatornaroncsból átalakított lövegre. Egy rozsdás WC-láncot is szorongattak, ez a láncreakcióhoz kell. Részletesen elmagyarázták különben a haditervet. Az atomdeszkáké a jövő, de azért a hagyományos nyilat és a lándzsát is megtartják. Ha jön az ellenség, egyből visszaverik, méghozzá saját erejükből, nincs is szükségük a már szinte felnőttnek számító Tomira és Attilára, akik már olyan nagy fiúk, hogy táncolnak és kosárlabdáznak, s egy pótvizsga meg sem kottyan nekik, a szomszéd Ági pedig legföljebb arra jó, hogy tépést készítsen a sebesülteknek.

Mindezt türelmesen végighallgattam, majd elnézést kérve visszamentem dolgozni. Közben, sajnos, elfelejtettem az élet értelmét, s a ceruzámat rágva dühöngtem. A fene egye meg a háborút, a szellemi élet teljesen visszafejlődik. Nagynehezen visszazökkentem az előbbi gondolatmenetembe, s már-már egyenesben voltam, amikor újabb harsány „Laci bácsi!"-ra lettem figyelmes. Mit volt mit tennem, feltápászkodtam és kicsoszogtam az erkélyre. Mikulás egy babakocsi ütött-kopott kerekét mutatta diadalmasan.

— Ez micsoda? — kérdeztem.

— Radarállomás! — felelte büszkén.

Egy pillanatig meghatva gondoltam arra, hogy húsz-harminc évvel ezelőtt egy nyolcéves kisfiú még nem is tudta, hogy mi az a radarállomás, majd megkérdeztem:

— És minek a radarállomás?

Mikulás a kereket egy bokorra helyezve válaszolt:

— A váratlan támadás ellen. Ez jelzi, ha támad a Devecsai.

A Devecsai a szomszédban lakó kisfiú, a Mikulás osztálytársa, ő is nyolcéves veterán. Most persze nehézségei lesznek, nem tud meglepő támadást végrehajtani.

Megköszöntem a felvilágosítást, s visszamentem dolgozni. Munkámat azonban, sajnos, nem tudtam folytatni, mert tele volt a fejem a várható összecsapás esélyeivel. A túlerő és a tüzérségi fölény kétségtelenül a kis Mikiék oldalán van, de a Devecsai is hozhat erősítést, s amellett csúzlija is van. A dolog tehát nem olyan egyszerű. Lássuk csak! Az is kérdés, hogy az atomdeszka beválik-e mint taktikai fegyver. És úgy láttam, hogy a garázstető hátulról éppen olyan védtelen, mint Szingapur. Kissé nyugtalanul próbáltam folytatni a munkámat, amikor heves ugatásra és morgásra lettem figyelmes. Kirohantam az erkélyre, s láttam, amint a Buksi letépi a radarállomást a bokorról és a szájában tartva morogva elszalad vele.

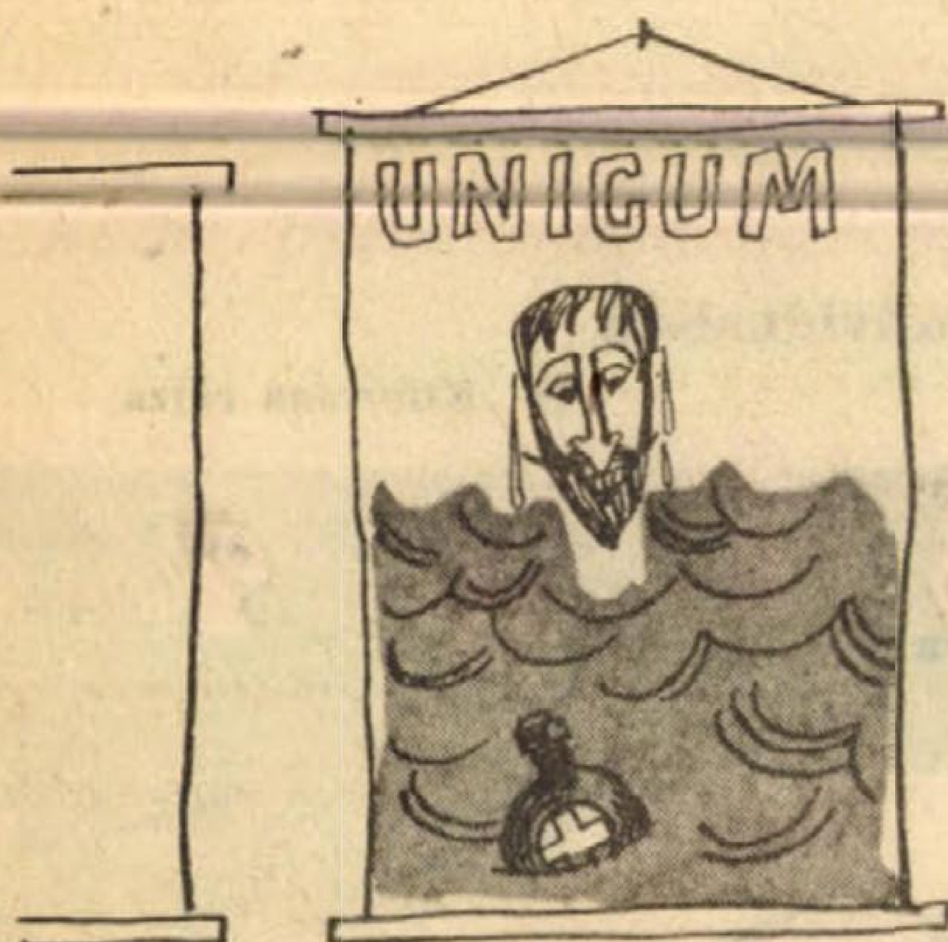
Hideg futott végig a hátamon. Oda a radarállomás!

Mi lesz, ha Devecsai támad?

Így nem lehet dolgozni!

Feleki László

A Plakáttörténeti Kiállításon

– Milyen fiatal voltam . . .

Pontosan kell bejárni a hivatalba

Szűr-Szabó József rajza

7 óra 55 perc

– Siessünk, hogy nyolcra benn legyünk és beírjuk magunkat

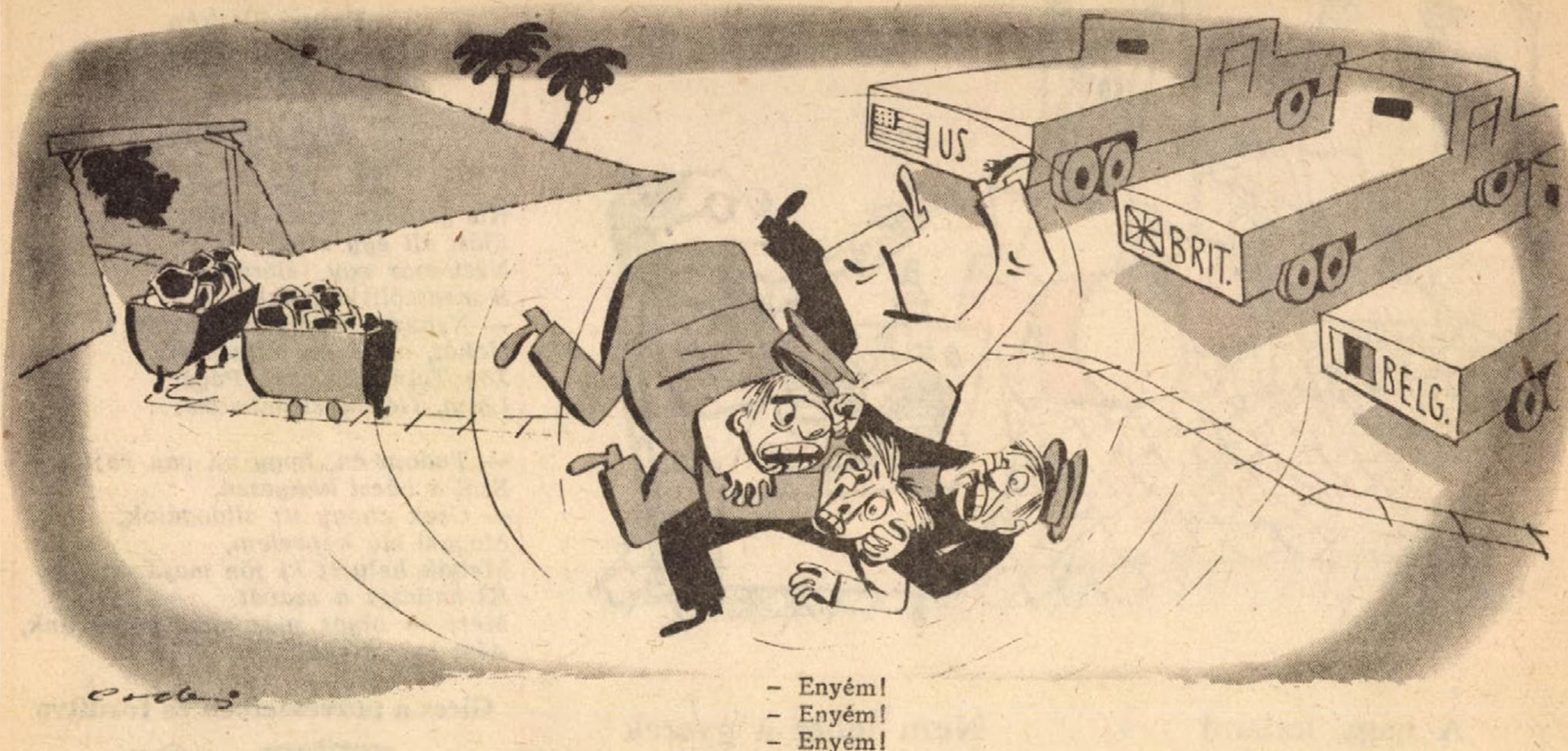
8 óra 05 perc

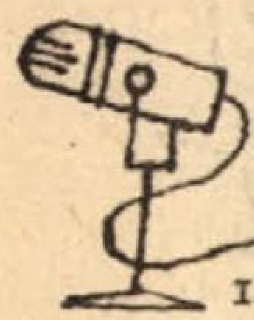
– Most már ráérünk, akár estig!

Életkép egy kongói bánya előtt

Erdei Sándor rajza

– Enyém!
– Enyém!
– Enyém!

A ZENEDÍJ

12-es jelzésű, újtípusú autóbusz robog velem a Moszkva tér felé. A Rákóczi teret követő megállónál idősebb férfi száll fel. Arca rózsásabb a kelleténél. Amikor a kalauznőhöz ér, udvariasan megemeli kalapját, aztán borízű hangon megszólal:

– Kérek egy görbe vonalat...

– Görbe vonalat?! – kérdi értetlenül a kalauznő.

– Azt... mert, hogy a vonaltól még elgörbülök, vagyis átszállok... – és miközben kiguberálja a jegy árát, így folytatja:

– Kedves kalóz kartársnő... Engedje meg, hogy ezen a nagy napon hadd teljesüljék egy régi kívánságom... Mert nagy nap ám ez a mai... Ma üli ötvenedik születésnapját Szabó Gáspár kőművesmester... Ötven esztendő nagy idő, Elemér, ahogy a nóta is mondja... Fél évszázad... mert számolni tudok... És ez a szóban forgó ötven esztendős Szabó Gáspár, engedelmével, én lennék... A legszebb születésnapi ajándékot pedig a kedves kalózné kartársnő adhatná nekem...

– Én?! – csodálkozik a kalauznő.

– Úgy ám... – bólint Szabó Gáspár. – Ha megengedné, hogy beleénekeljek a mikrofonba...

– Sajnos, ezt nem lehet.

– Csak egyetlen nótát...

– Értse meg, hogy nem lehet.

– Miért ne lehetne?

– Tiltja a szabályzat.

– Tessék megmutatni nekem a szabályzatnak azt a részét, ahol az áll, hogy mikrofonba énekelni tilos... Drága jó kalóz néni... hallgassa meg egy ötven éves árva gyerek kérését... hadd énekeljek a mikrofonba... a kedvenc nótámat... drága jó kalóz néni...

A húsz évesnél sem idősebb „kalóz néni" körülnéz, az utasoktól vár segítséget, de mi, utasok, mosolyogva bólintunk, némán jelezve: engedélyezze az éneket.

A kalauznő szigora enyhül, és megadja az engedélyt.

Szabó útitárs a mikrofonhoz hajol és a hangszóró máris közvetíti:

– Szív küldi szívnek szívesen... Szabó Gáspár építőmester ötvenedik születésnapjára küldi önmagának, a drága, aranyos kaloznőnek és megértő útitársainak kedvenc nótáját... – majd énekelve folytatja – „Megugrattak Hortobágyon, a karámból egy csikót"...

A dal befejezése után tapssal honoráljuk a nem mindennapi produkciót. Énekesünk hálásan hajlong és egy újabb dalba kezdene, de a kalauznő, hogy Szabót végképp leszerelje, enyhe ravaszsággal a rendeletre hivatkozik:

– Nyilvános helyen, ahol énekelnek, zenedíjat kell felszámítani. Így írja elő a törvény. Már pedig itt, ezért az utasok, nem hinném, hogy fizetnének.

– Nem is kell, hogy fizessenek! – harsogja Szabó, és az utasokhoz fordul. – Gyerekek, a zenedíj miatt ne izgassátok magatokat. A vendégeim vagytok – fizetem...

Kolozsvári Andor

A Központból jött

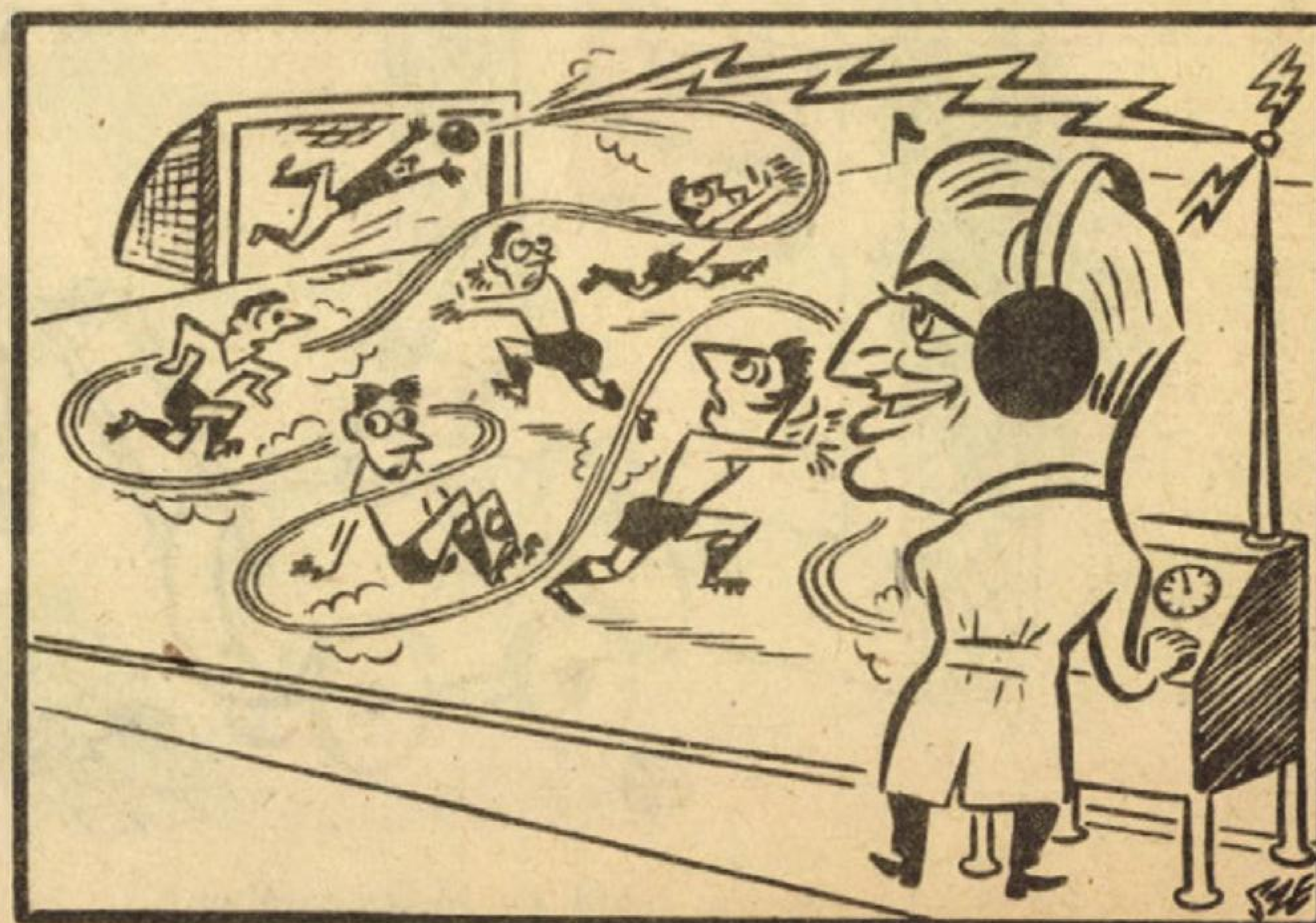
Szűr-Szabó József rajza

– Ezt a fát tegye félre nekem karácsonyra!

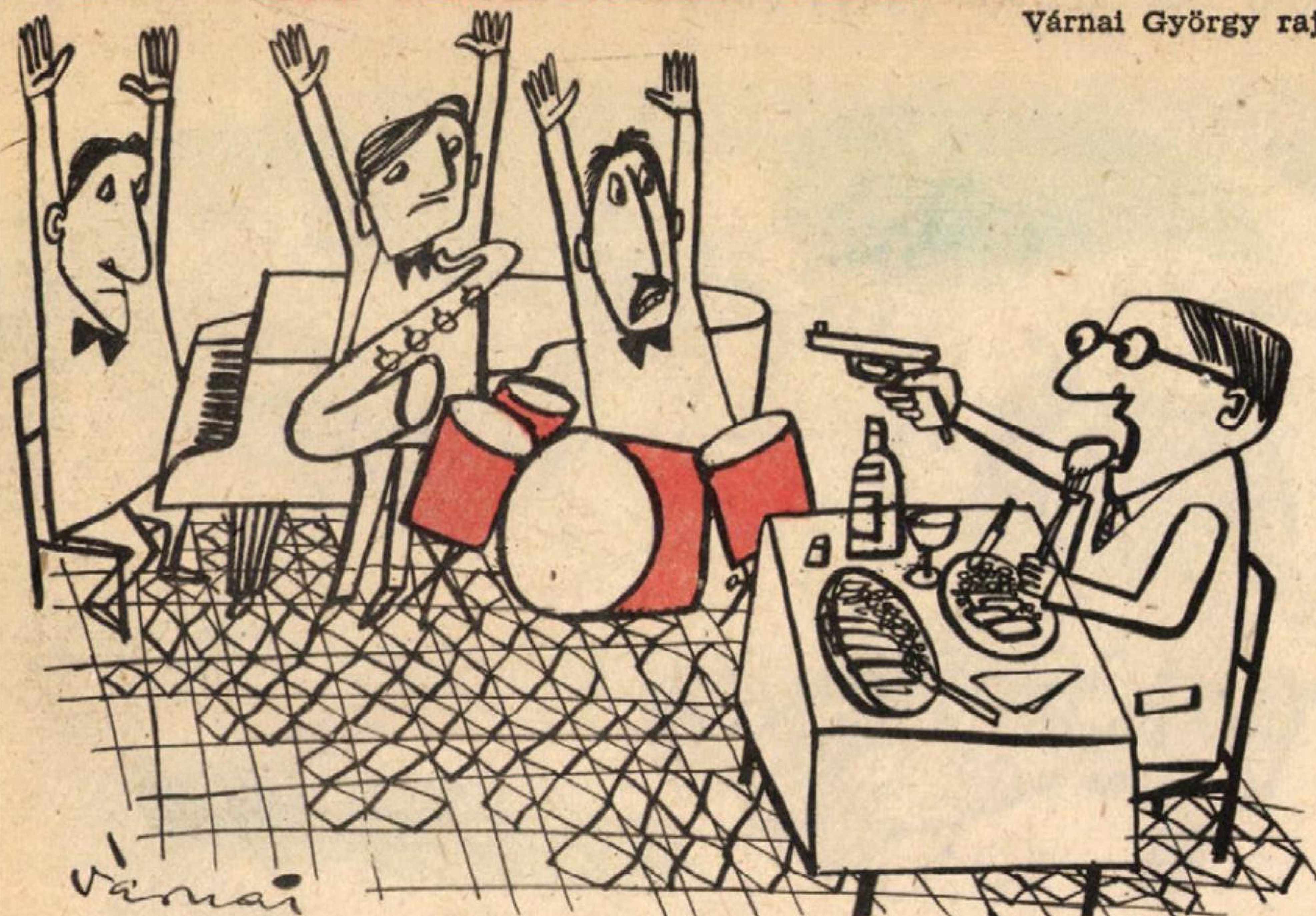
A távirányított labda

Szepes Béla rajza

Aki csendben akar vacsorázni

Várnai György rajza

A nagy kaland

– Feljön hozzám, Adél?
– Nem lehet! A fiam füzeteit kell megmargóznom! . . .

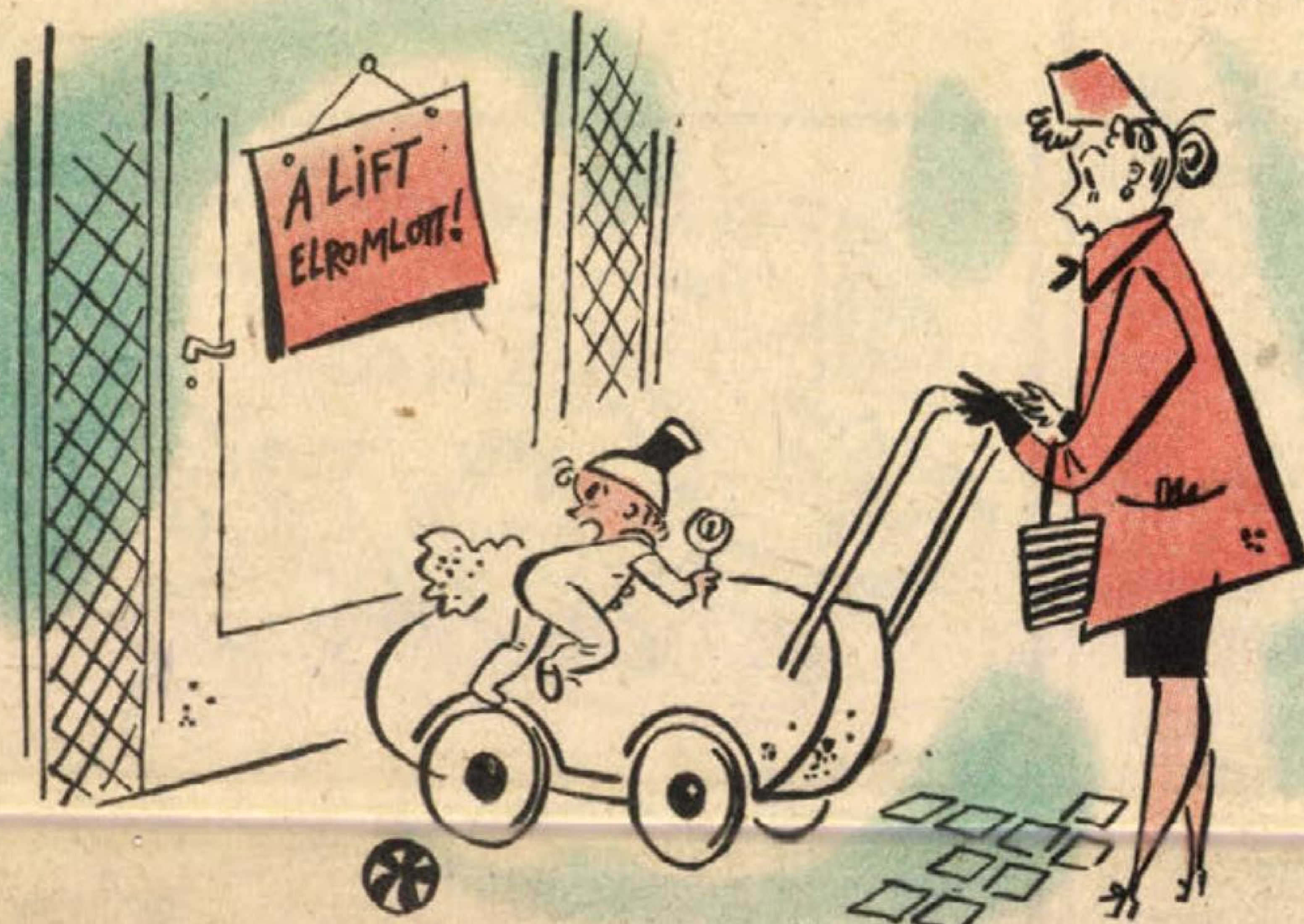
Nem lehet a gyerek előtt beszélni

– Apuka, aki ezt a kis tornyot építette, nem kapott prémiumot?

Vérében van az ebadtának!

Tончz Tibor rajza

– Na, majd én megreparálom!

Két vers

Falusi életkép

Kis faluban pesti plakát
Előtt áll egy atyafi,
Nézi már egy félórája,
S megszólítja valaki:
— Nehezen megy az olvasás?
Nohát, majd én folytatom:
Jön Tolnay, Kazal, Páger,
Latyi, Gózon szombaton . . .

— Tudom én, hogy mi van rajta, —
Szól a bácsi kényesen,
— Csak ahogy itt álldogálok,
Magam elé képzelem,
Melyik helyett ki jön majd el,
Ki hallatja a szavát.
Mert — olyat már nem is várunk,
Akit ígér a plakát!

Gices a művészetben és fordítva

Kiállítás tárta fel a
Művészeti selejtet:
A haldokló őzet, melyet
Vadász nyila elejtett;
Zöld fűben a fehér macskát
Rózsaszínű fülekkel;
A forrásnál síró szüzet . . .
Van még ember, kinek kell?!
Míg bámultam a képeket,
Kiforrt bennem e nézet:
Ezt csak zseni sózhatja el!
Giccsben — ez a művészet.

K. Tóth Lenke

E heti hirdetésünk

A költő

Várnai György rajza

Legendák a postaszekrényről

Minden kedves olvasó ismeri a „postaszekrény rejtélye" gyűjtőcím alá tartozó történeteket, amelyek immár évszázada virítanak a világsajtó hasábjain. Kibővítjük a gyűjteményt, de az alábbiak valódiságáért nem vállaljuk a felelősséget.

Az első história hőse Kurt Knospe rajnavidéki állatorvos. 1938. március 22-én meleghangú képeslapot küldött Lipcsébe, kollégájának, Walter Schultze-nek az esküvőjére. A kártya 22 év múlva, 1960. október 31-én érkezett rendeltetési helyére. Jókor. Schultze leánya, Hannelora, éppen akkor ünnepelte esküvőjét és a gratuláció nem veszett kárba.

Nem kevésbé izgalmas a southamptoni történet. Egy párizsi üzletember levelet küldött az amerikai Southamptonba, de a borítékra elfelejtette ráírni, hogy USA, mire a levelet az angliai hasonnevű kikötővárosba vitték. Harminc esztendős kallódás után a levél most megérkezett a címzetthez, de az nem örült neki, mert 1943-ban meghalt.

De mi ez ahhoz képest, ami Svédországban történt! Erik Olfson stockholmi mérnök 1914. július 31-én levélben figyelmeztette Pfujdemünde falucskában lakó sógorát, hogy kitört a világháború. Amikor a levélhordó szokásos útján ki akarta venni a levelet a szekrényből, álmélkodva látta, hogy pontosan a nyílásnál egy pintyőke rakott fészket. Mint az állatvédő liga tagja, nem zavarta meg a madárka otthonát, és ezért a levél a postaszekrényben maradt. Az idén ősszel a pintyőke-család leszármazottjai Malmőbe költöztek, a postaszekrény felszabadult, és a levél most már akadály nélkül eljutott Pfujdemündébe. A sógor 46 évi késéssel megtudta a háború kitörését.

No de ez mind semmi. Kopocska Viktor budapesti lakost (XI., Paripa u. 8.) még kora tavasszal megkérte a felesége, legyen szíves, dobjon be egy fontos levelet. A levél Soroksárra szólt Kokocskáné nagynénjének, és a vasárnapi rómipartira szóló meghívást tartalmazta. A meghívót a címzett nem kapta meg, amiből kettős harag keletkezett. A nagynéni megsértődött, hogy nem hívták meg, Kokocskáné megsértődött, hogy meghívta a nagynénit és az nem jött el és le sem mondott.

A misztikus eset múlt héten tisztázódott. Kiderült, hogy Kokocska a télikabátja zsebében felejtette a levelet és erre csak most jött rá, november havában, amikor a zord időjárás miatt a kabátot kivette a szekrényből. Ijedten fedezte fel a bűnjelet és rögvest bedobta a postaládába. A címzett nem is a dátumon csodálkozott, inkább azon, vajon mitől naftalin szagú a levél.

Az utolsó történetet egyébként csak azért meséltük el, hadd lássa az olvasó: mi, budapestiek is élenjárunk, ha rejtélyes esetekről van szó.

Stella Adorján

Háry János legújabb meséje

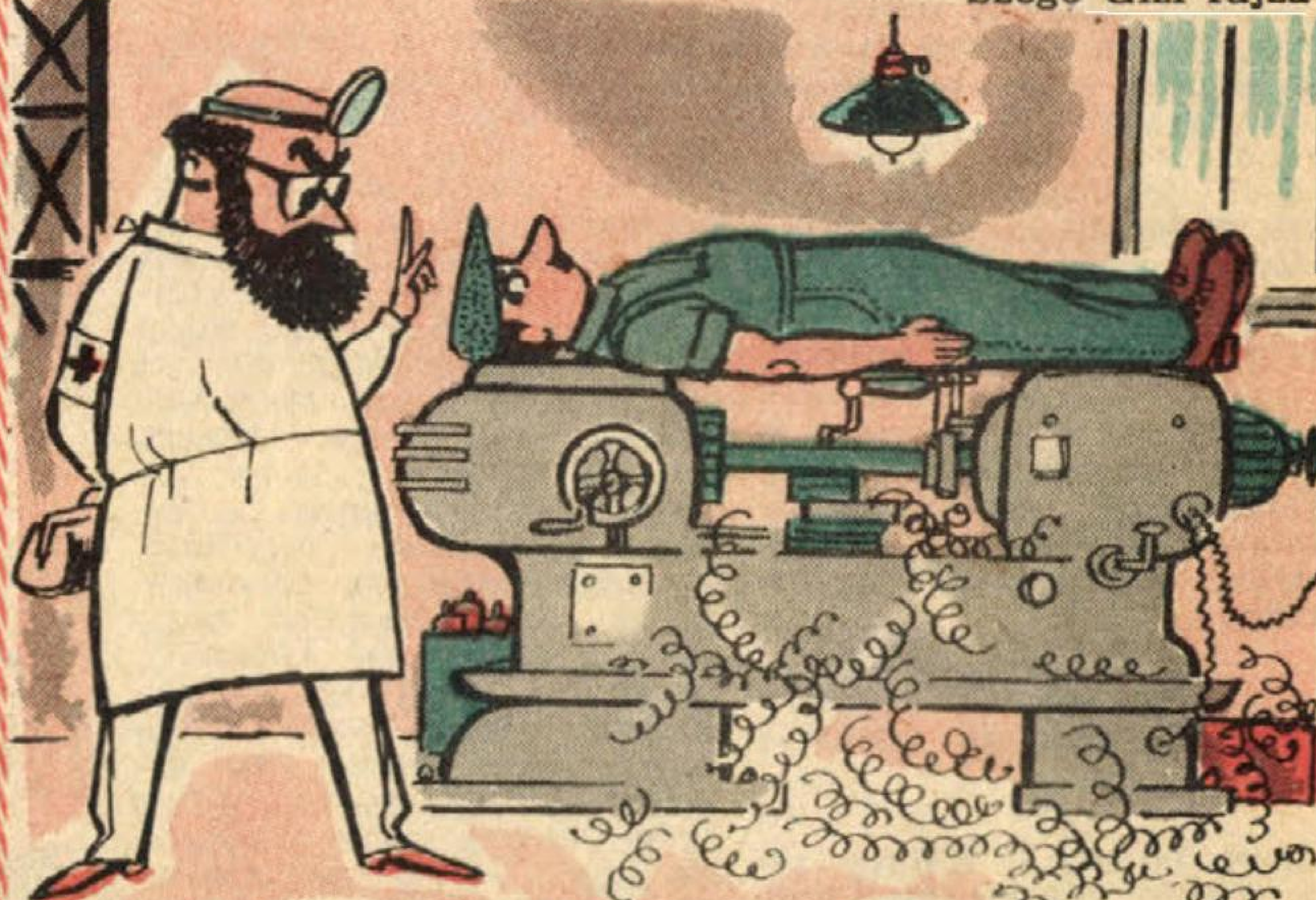
Szegő Gizi rajza

– Csupán nyakkendőt akartam vásárolni az áruházban – hát nem rámsóztak egy kombinált szekrényt?

Munkalélektani kísérleteket végeznek

Szegő Gizi rajza

– És mit érez akkor, amikor selejtet gyárt?

„Békeszerető" fegyvergyáros

Balázs-Piri Balázs rajza

Le a bürokráciával

Megzöldült bordó

Október 18-án a Lenin körút 19. szám alatt levő 9-es sz. Bútorboltban két darab bordó fotelt vásároltam. Mint már ilyenkor szokás, az eladó rögtön rátűzte az „Eladva" cédulát, én pedig fizettem, majd megegyeztünk, hogy boyvasút szállítással elküldik nekem tési címemre. A fotelek helyett azonban október 29-én egy ajánlott levelet kaptam a fenti cégtől, amelyben tudatták velem, hogy az eladó elfelejtette a két fotelre rárakni az „Eladva" cédulát, s így azokat ismételten eladták. (Szemünk láttára tették a fotelekre az „Eladva" jelzést!) Egyben felajánlották levelükben, hogy vegyek zöld foteleket. Én viszont útiköltséget, időt, fáradságot nem kímélve, azért mentem Budapestre, mert pontosan bordó fotelt akartam vásárolni és vásároltam is. Miért akarnak most — más hibájából — zöldet varrni a nyakamba?

Antal Gyula
Tés, Szabadság tér 1.

Az érdekeltek hozzászólnak

„Melyik nincs a helyén?" c. cikkükben említett zavaró körülmény megszüntetésére intézkedtünk. A mutatványosok részére távolabbi helyet jelöltünk ki, ahol nem zavarják az iskolai oktatást.

Szentes Városi Tan. VB
dr. Báló Károly VB-titkár

*

„Ki az ellenségünk?" című egészségügyi plakáttal kapcsolatos bírálatukat helyeseljük, tartalmával egyetértünk.

Egészségügyi Min.
dr. Rostás Oszkár,
a titkárság vezetője

*

„Ezt láttuk a Kolosy téren!" című bírálatukkal kapcsolatban közöljük: a helytelen feliratú táblát leszereltük, a helyes feliratú táblát megrendeltük és elkészülte után azonnal felszereljük.

II. ker. Tan. VB
Ép. és Közl. Oszt.

Sörön következő vevő...

A Móricz Zsigmond körtéri 11 470-es számú Közért bolt igen nagy látogatottságnak örvend. Szóval, van itt vevő bőven. Ezért lepett meg az a közjáték, amit ebben a kis boltban tapasztaltam. Délután úgy öt óra felé két derűskedvű férfiú lépett be az üzletbe. Félretolták a sorbaállókat és behatoltak a pult mögé.

— Majd kiszolgáljuk magunkat — mondották a kis

Közért egyszemélyes társulatának, a bolt vezetőjének. Amint mondották, úgyis cselekedtek. Leemeltek a polcról két üveg sört, átnyújtották az árát a boltosnak és a sorbaállók lábát taposva, visszacsörtettek. De nem kifelé mentek, hanem befelé és a zsúfolt kis bolt sarkában lehorgonyoztak. Szép tempósan leszedték a söröstüvegek kupakjait, majd nagyokat koccintva és még nagyobbakat húzva az üvegből, inni kezdtek gátlás és pohár nélkül.

Ezenközben újabb és újabb vevők tódultak a kis boltba, de ez sem a boltvezetőt, sem a két sörözgetőt nem zavarta.

A sör végén, akarom mondani: a sor végén álltam egy csomag tea ügyében. Idegesen néztem a polcokra. Nem a tea idegesített, hanem az, hogy a palack sörök mellett palack borokat is láttam. Ettől aztán rögtön átvillant az agyamon, mi lesz itt, ha a sörözgető vevők áttérnek a borra? Nyilvánvaló, hogy énekelni is fognak, már pedig ebben a piciny Közért boltban egyetlen fals hangnak sincs helye. Arra meg még gondolni sem merek, mi lesz akkor, ha a többi Közért boltvezető is így profilírozza a boltját, s a végén még zenés Közértek is létesülnek, a táncos Csemege boltokról nem is beszélve.

H. F.

Érdeklődési illeték

1958 nyarán a délegyházi tóban fürödtem, mikor is az ottaniaktól meghallottam, hogy a tóparti telkeket a Tanács parcelláztatja. Érdekelt az ügy, elmentem hát a tanácsházára, de ott csak a hivatalsegédet találtam, aki azt ajánlotta, hogy írjak a tanácselnöknek. Itt ugrottam a vízbe. Mert valóban írtam egy levelet, amelyben kértem, hogy adjanak felvilágosítást a tóparti parcellázás ügyében. A tanácselnök egy levelezőlapon megválaszolta, hogy az ügy még nem időszerű, tárgyalás alatt áll, érdeklődjek később. 1959 tavaszán ismét írtam egy érdeklődő levelet, s mivel erre választ nem kaptam, az ügy felett napirendre tértem. De nem úgy a Pest megyei Illetékkiszabási és Vállalati Adóhivatal, amelytől néhány héttel ezelőtt 59 217/1960. szám alatt illetékfizetési meghagyást kaptam 10 forint illeték, 10 forint bírság, összesen 20 forint lerovására. Az illeték alapja — a felszólítás szerint — „Tóparti telkek parcellázása iránti érdeklődés".

Pedagógus vagyok, nem jogász, de ezt az eljárást teljesen jogtalannak és bürokratikusnak ítélem. Nem nyújtottam be pályázatot, nem kértem telekkönyvi ki-

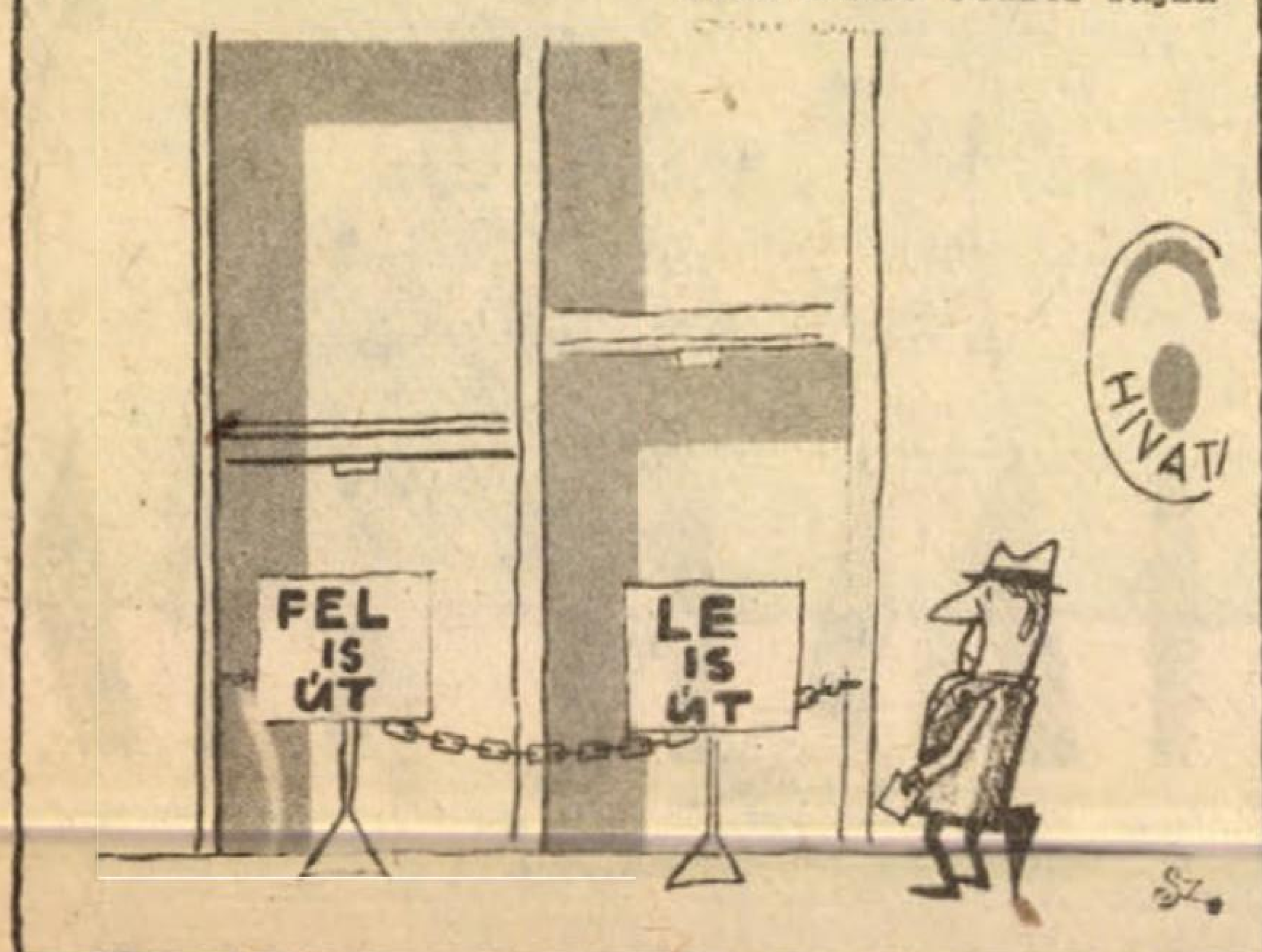

vonatot, még születési anyakönyvi kivonatot sem. Egyszerű soraimat nem szántam és nem véltem oklevél értékűnek, hiszen csak érdeklődtem. De úgy látszik, érdeklődni sem lehet díjmentesen.

Dr. Tóth József
XX., *Wesselényi u.* 35.

Szép fogadtatás

Szűr-Szabó József rajza

Hypo-keserű

A napokban betértem az egyik gyógyszertárba és vásároltam egy üveg Igmándi keserűvizet. Odahaza tanulmányozni kezdtem a cimkén

lévő használati utasítást, amikor is megdöbbenve tapasztaltam, hogy az üvegre vésve egy másik felírás is van: A HYPO MÉREG! Most már csak azt szeretném tudni, hogy miért töltik a szelíd Igmándit ebbe a mérges üvegbe?

Hoboth Lászlóné
V., Petőfi tér 3.

Kedves Televíziós Bácsi!

A múltkoriban láttam egy televíziós adást külföldről, ahol a magyar szpíker bácsi állandóan beszélt és nem lehetett tőle semmit hallani. Biztosan jól megbírálták őt, mire azután most ismét láttam egy külföldi adást, ami számomra felejthetetlen élményt nyújtott és bizonyára a Televíziós Bácsi is emlékszik rá. Arról volt benne szó, hogy két német bácsi beszélgetett németül, de nagyon sokáig beszélgetett németül a két német bácsi, de aztán már végül nem. Hanem. Jött két lengyel bácsi és még tovább kezdtek lengyelül beszélgetni, mert már a német bácsik nem beszélgettek németül, gondolták a lengyel bácsik, akkor most ők beszélgetnek lengyelül. Irtó sokáǃ Idő múltával azonban abba kellett hagyniok, mert jött ekkor meg ugyancsak kettő bácsi, de cseh. Ez a kettő bácsi de cseh, sem nem németül beszélgetett, mint a német bácsik, sem nem lengyelül, mint a lengyel bácsik, hanem a két cseh bácsi csehül beszélt, mint a cseh bácsik. Amikor már ők is jól kifáradtak, akkor gyorsan visszajött egy német bácsi, meg egy lengyel néni beszélni németül, hogy lássák, hogy ő tud németül, pediglen lengyel. Majd később egy lengyel bácsi jött, meg egy cseh és tudtak lengyelül. Beszélni. Akkor meg utána cseh bácsi meg német néni tudott csehül. Én akkor kezdtem kiabálni, hogy hagyják abba, amikor cseh bácsi német bácsival lengyelül, lengyel bácsi csehvel németül, német bácsi lengyellel csehül beszélt. De hiába kiabáltam, nem értettek magyarul, csak tovább beszéltek. Tovább nem tudom, mert amikor a hindu, a görög, a spanyol és a kaffer bácsik összeölelkezve a török, dán, svéd és norvég bácsikkal kórusban elszavaltak nyenyec nyelven egy örmény eredetű arab verset és a papám japánul kezdett káromkodni, anyukám kikapcsolta a készüléket. Most azzal a kéréssel fordulok a magyar Televíziós Bácsihoz, hogy ha végig tudta nézni a műsort, szíveskedjék megírni, mi történt tovább.

Nemzetközi üdvözlettel:
Bábel Ábel III. oszt. tan.
Kékvölgyi Vilmos utca 1.

Éjféli vallomás

Egy fáradt bácsi ült magában
Éjszaka egyik kis lokálban,
Ahol a zene oly hangos volt,
Hogy ezt már túlzásnak találtam.

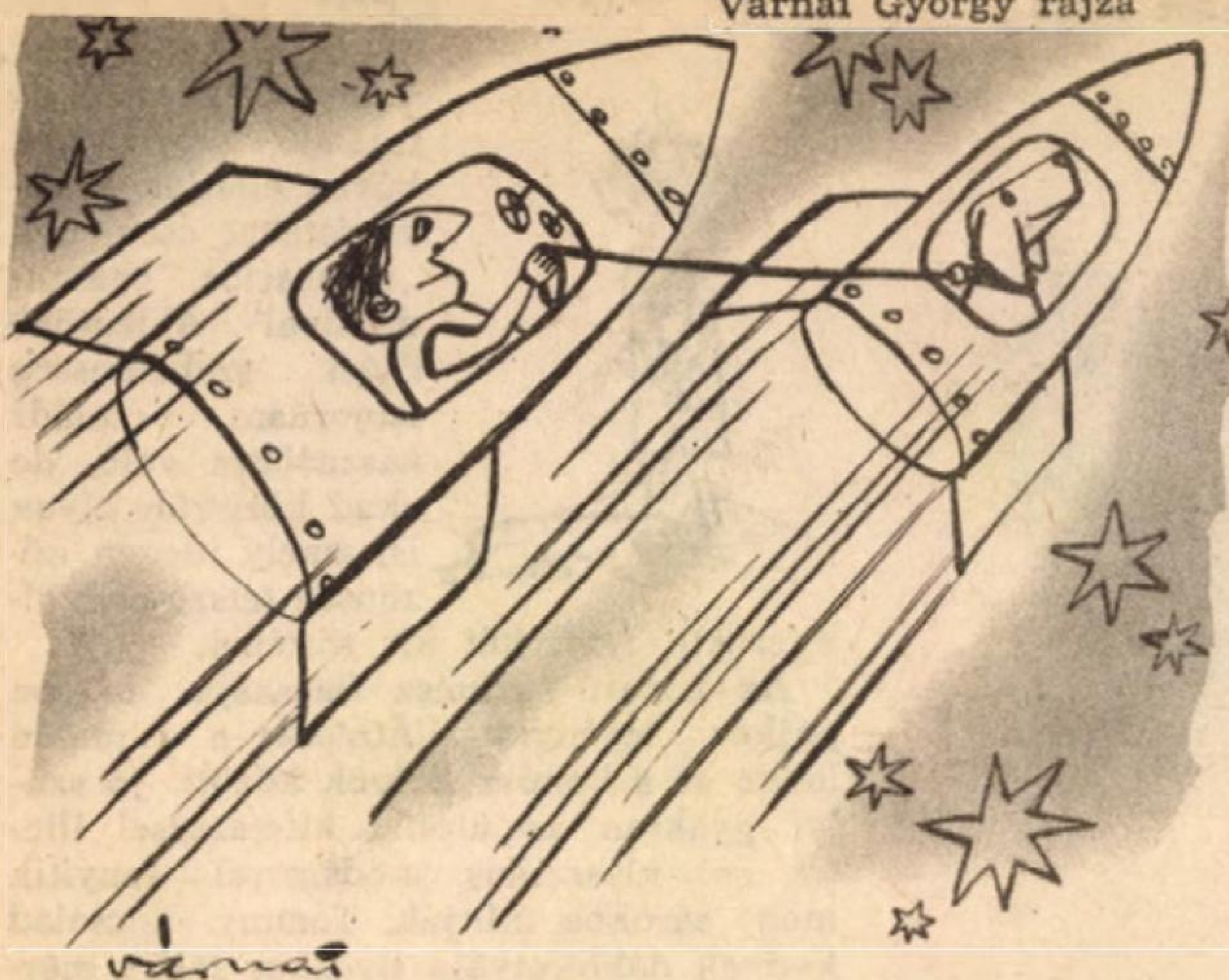
Egyik zenész a dobot verte,
Lármás szakszofont fújt a másik,
A pokoli vad hangzavarban
Faggatni kezdtem én a bácsit:

Ön mi örömet talál vajon
E zenében, mely szinte rémít?
Túlharsogva a ricsajt így szólt:
Kikapcsolódom kissé én itt.

Hidvéghy Ferenc

Vezetőkutya

Várnai György rajza

Tanulmányi kirándulás

Szegő Gizi rajza

Tanár: Mondd meg, Pataki, hogy az emlősállatok mely csoportja elől menekülünk?

Ezt olvastuk

Balkezes foto

A „Játék" című folyóirat hátsó borítólapján egészoldalas felvételt láttunk, a KISZ művészegyüttes egyik táncjelenetét. Csodálkozással állapítottuk meg, hogy az egész együttes balkezes! A képen szereplő katona balkézzel tölt balkezes hölgyének, míg a társaságuk balkézbe vett poharakkal vár a kocintásra. A klarinétos mögöttük ezenközben ugyancsak fonákul tarja klarinétját, miként a furulyázó juhász is, de végre egy jobbkezes zenész is szerepel a képen, ki vadászkürtön játszik. Ez azonban nem bontja meg a balkezes kép összhangját, sőt, még csak erősíti! A vadászkürt ugyanis az egyetlen rézfúvós hangszer, amelyen balkézzel játszanak. Tehát a képen szereplő vadászkürtös attól igazán balkezes, hogy ő jobb kézzel játszik!

Fejtörő

A Pesti Műsor hasábjain egy új dráma szerzője így nyilatkozott darabjáról: „A ferde torony az élet nagy ábrándja, amelyet az ember csak akkor érhet el, ha a maga útját járja. Azt hiszem, minden ember életében van egy ferde torony: erről szól a darab." A nyilatkozat elgondolkoztatott bennünket. Arról már hallottunk, hogy „Minden ember életében van egy pillanat...", de nagyon megnyugtató, hogy ferde torony csak annak az embernek jut osztályrészéül, aki a maga útját járja. Kérdés: mit lehet még csinálni e nagy ábránddal azonkívül, hogy színdarabnak dolgozható fel?

Meglepő eset

A Dél-Magyarország hírei között olvastuk: „Nekihajtott a világítás nélkül közlekedő lovaskocsinak az esti órákban Szeged és Mórahalom közt haladva Ördög János... A baleset oka eddig még ismeretlen, az ügyben folyik a nyomozás."

A baleset okaként feltűnhetett volna esetleg az a körülmény, hogy esti idő volt és a lovaskocsi nem volt lámpával ellátva...

A ravasz angol!

A Népszabadság hírt adott Budapesten tárgyaló angol nagyiparosokról, s idézi vezetőjüket, aki az alábbiakat mondotta: „Az a szándékunk, hogy a jövőben jobban együttműködjünk. Ez persze kétoldalú dolog. Önök tudnak nekünk árukat szállítani, és mi tudunk magyar exportcikkeket vásárolni."

A tudósító úgy vélte talán, hogy ez az idézet kétoldalú? Ez csupán a kétoldal egyik oldala! Emlékeznek, hogyan beszélt társához az ismert viccbeli cigány: „Először én muzsikálok és te dolgozol, aztán majd te dolgozol és én muzsikálok!"

Dr. Árgus

Nyelvlecke

„...Arra is volt idő, hogy a sikereink feletti ünnepi hangulat után elolvassunk néhány tárgyilagos értékelést, sőt, nem egy keményebb hangú bírálatot is azon sportágak felé, amelyeknek felkészítői..." – írta legutóbb a Képes Sport.

Túlságosan bonyolult, tekervényes a mondat, azért került példaként rovatunkba? Igen, valóban az. De – egyelőre – nem ilyen nagyok még az igényeink, hogy *ezt* – csupán ezt – kifogásolnánk.

Más az oka, hogy „bírálatot gyakorolunk a Képes Sport felé". Úgy bizony, a „felé" miatt.

Eddig csak jelentésekben, felszólalásokban találkoztunk vele: „...a jelentést továbbítottuk az iparigazgatóság felé...", „...jeleztük a miniszter és a vállalat igazgatója felé..."

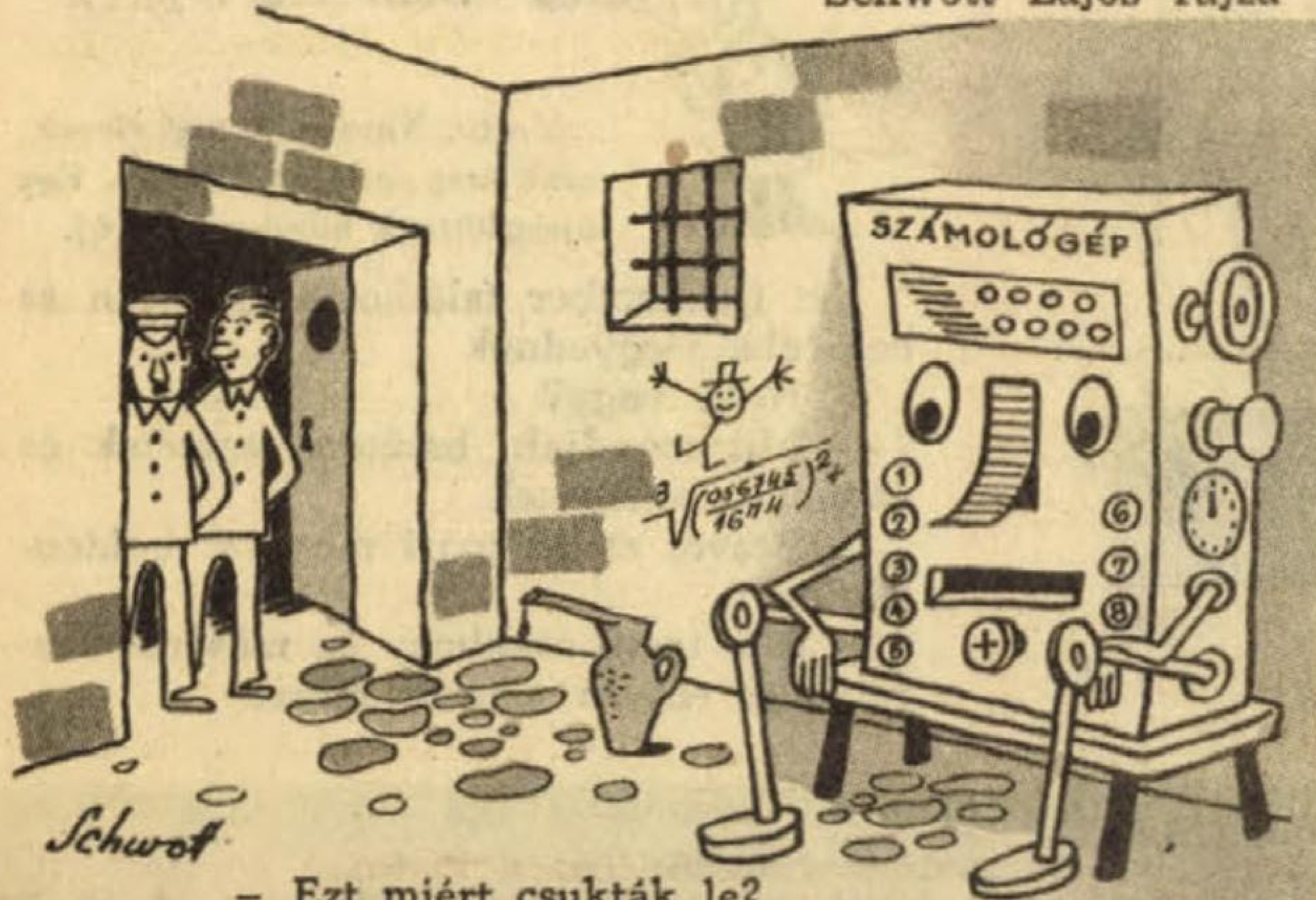
Bíráljunk *valakit;* bíráljunk meg *a valakit;* a jelentést, jelzést küldjük a minisztérium*ba*, a miniszter*nek*, az igazgató*nak!*

A cikkből kiragadott mondattal más bajunk is van. „...azon sportágak felé, amelyeknek *felkészítői*..." Mit is akar tulajdonképpen mondani ez a napjainkban rendkívüli gyorsasággal terjedő szó? Ma már érettségire, egy-egy vizsgára, versenyre nem *elő*készítenek valakit, hanem *fel*készítenek. Rettenetes szó ez a „felkészít"! Szokjunk le róla!

(–)

A gépkorszakban

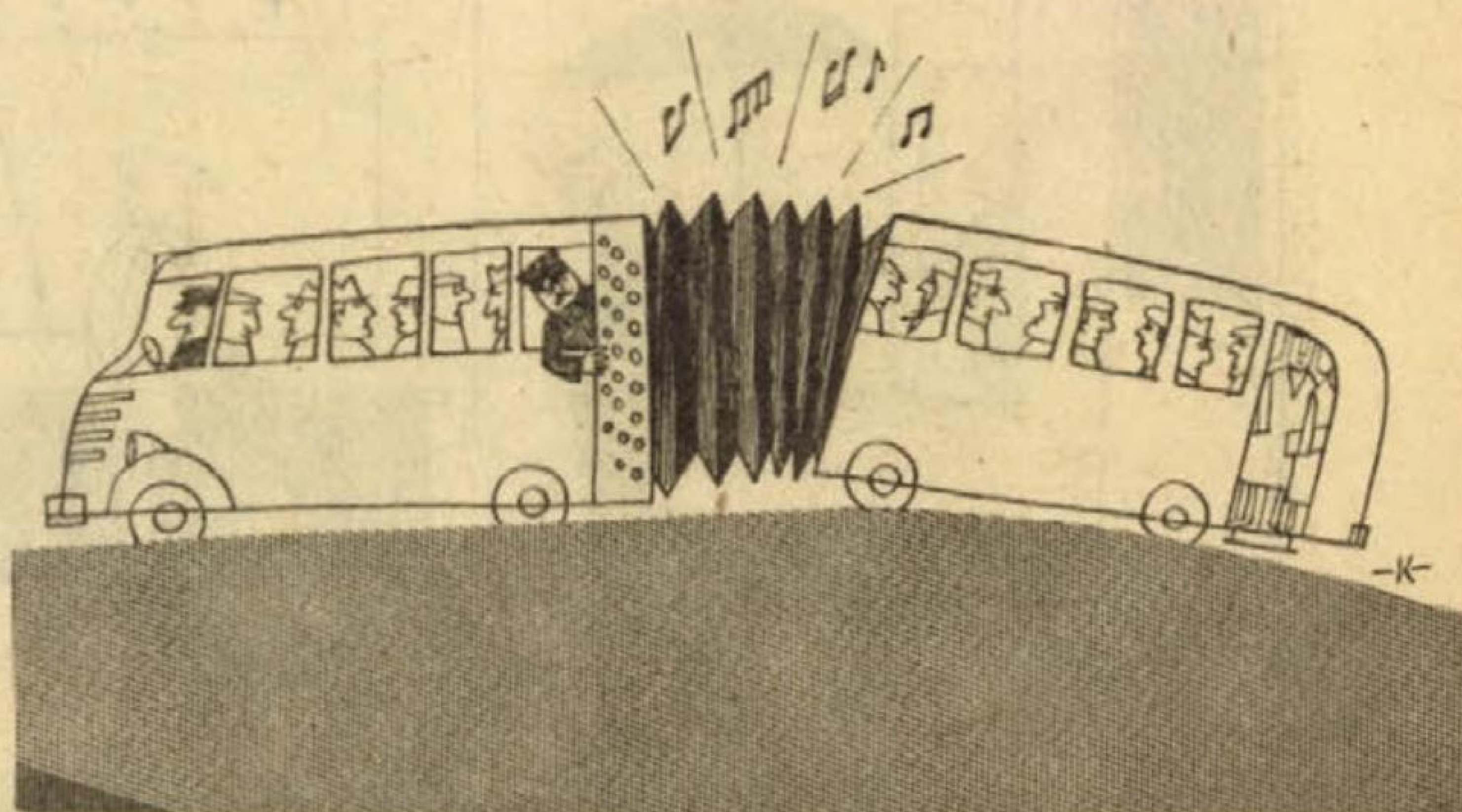
Schwott Lajos rajza

– Ezt miért csukták le?
– Nagyobb összeget sikkasztott.

A csuklós autóbusz előnye

Kaján Tibor rajza

Az idomítás teteje

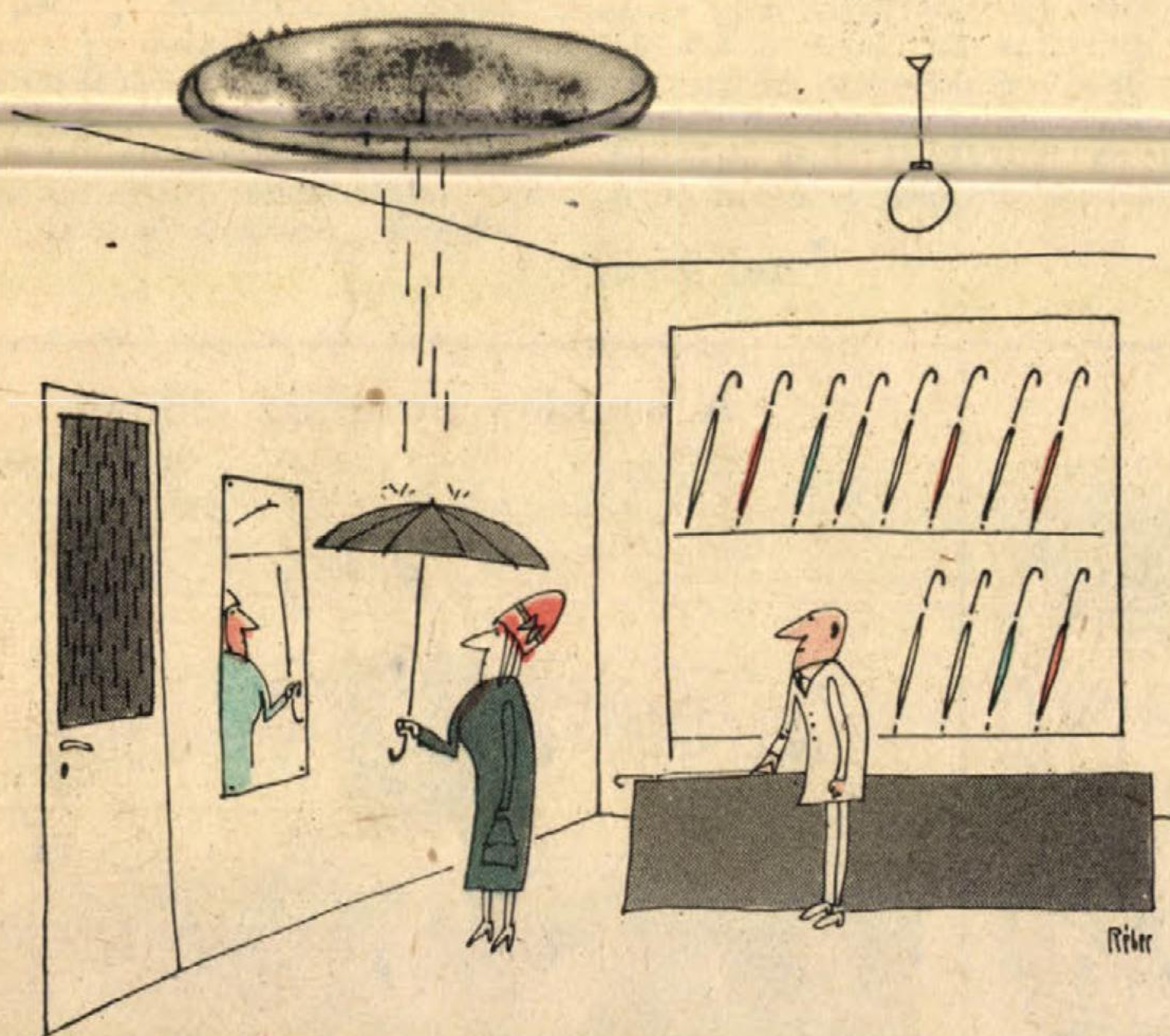
Erdei Sándor rajza

A brit oroszlán nagy mutatványa

Szaküzlet

Réber László rajza

GYERMEK és Állat

Elfogult mamák és rajongó nagymamák bőven ellátják a humoristákat csemetéik „szenzációs bemondásaival". A legtöbb ilyen szellemesség szigorúan családi használatra való, de akad közöttük olyan is, amely idegen közönség tetszését is elnyerheti. Íme, két kis történet.

Az ismert színész fiacskája nagyon pajkos legényke. Átmenet a csintalan lurkó és a komisz kölyök között. Jó szülei gyakran az utóbbi kifejezéssel illetik és klasszikus módszerrel fenyítik meg: sarokba állítják. Tommy, a család kedvelt dáklikutyája ilyenkor teljes mértékben szolidáris a gyerekkel, mindig mellé kuporodik, mintha maga is ludas volna valamiben.

A múltkor a fiú ismét rosszalkodott és kirótták rá a szokott büntetést. Tommy hűségesen követte a számkivetésbe. Kettesben maradtak a fenyítőintézetté alakult szobában. A zord szülők néhány perc múlva halkan benyitottak. A kis bűnös bőszen elfordult, de a kevésbé sértődős kutyus lelkesen csóválta a farkát és vidám kíváncsisággal bámulta az érkezőket. A gyerek élesen rászólt:

– Ne nézz rájuk, Tommy! Fütyülj te is az ilyen szülőkre!

A másik történet kis hőse, Miklóska, jelenleg óvodai előkészítős. Az utolsó verőfényes őszi délelőttön a szülei elvitték az állatkertbe, hadd lássa életében először ezt a furcsa világot. Orvos-apja szeretettel mutogatott, és a kisfiúcska érdeklődéssel szemlélte a sok látnivalót. A ketrecek előtt észrevételeit is közölte.

– Cica – mondta a bús oroszlánra.

– Ez tutya – jellemezte az anyatigrist.

Jött a nagy élmény: az elefántketrec elé vezették. A gyerek riadt szemmel csodálta a hatalmas állatot, majd áhítatosan rebegte feléje:

– Keicsókolom . . .

(stella)

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Két fiatalember találkozik az utcán és beszédbe elegyednek.

– Hogy vagy?

– Mit mondjak, barátom, szeretek és engem is szeretnek.

– Bravó, ez az igazi mennyei boldogság.

– No, igen, csakhogy én más nőt szeretek és engem más nő szeret.

LUDAS MATYI – SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. – Szerkesztő: Földes György. – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. – Felelős kiadó: Csollány Ferenc. – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343–100, 142–220. – 60.4814 – Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. – Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. – Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180–850.